

PAVEL BAREŠ

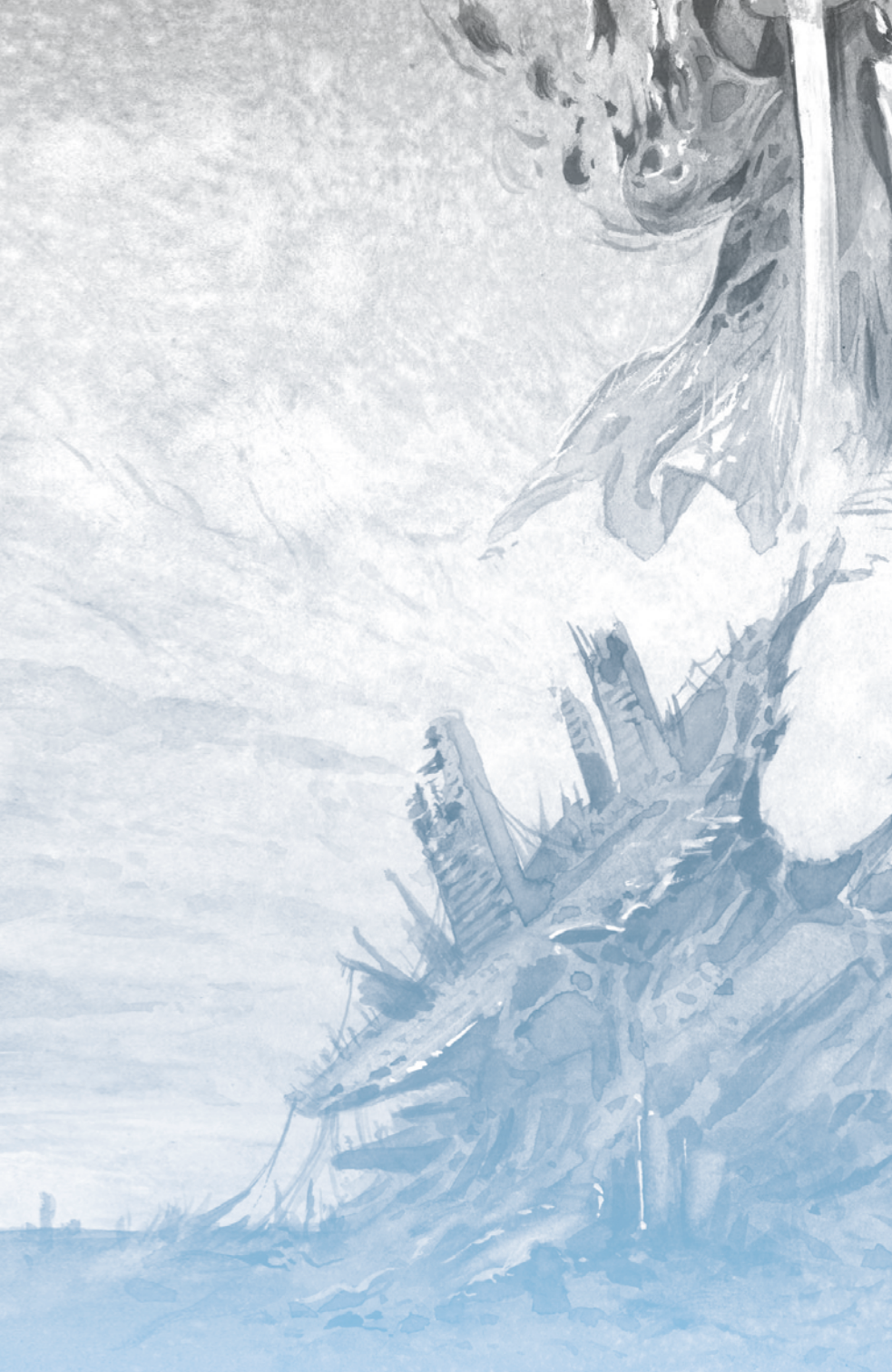
KRONŮV ODKAZ

Žádný hrdina nemůže zachránit celý svět.

HOST

HOST

**PAVEL BAREŠ
KRONŮV ODKAZ**

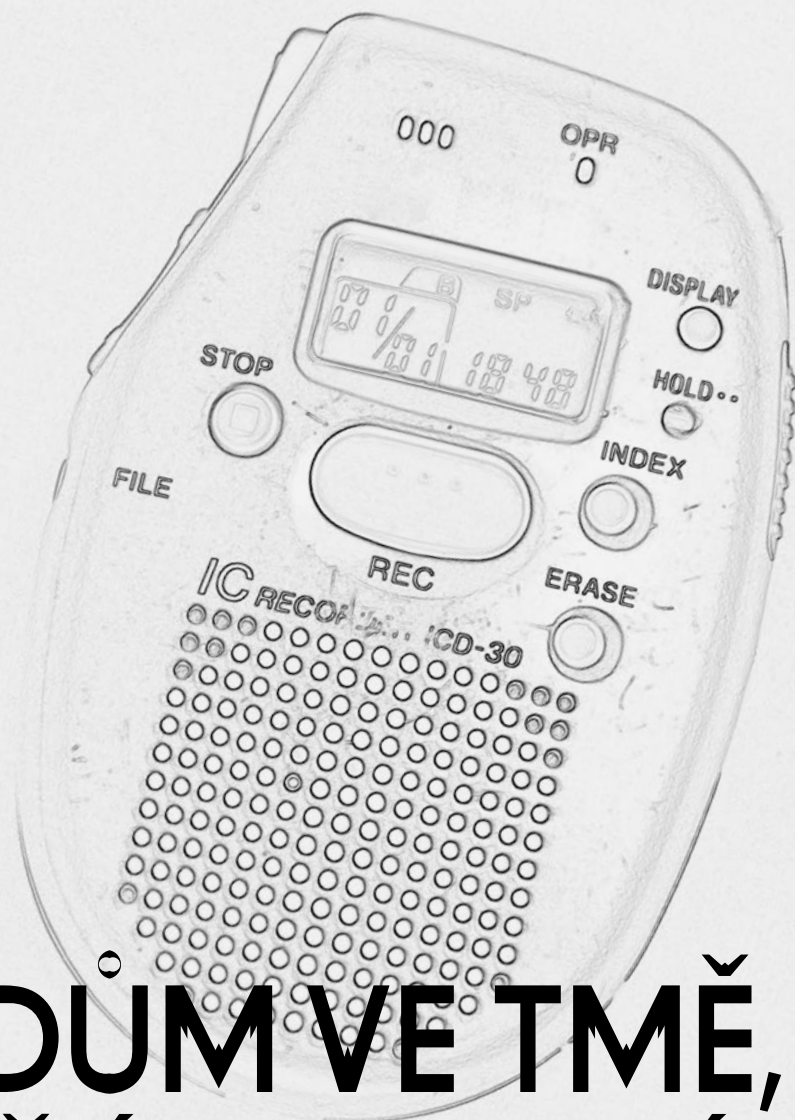

PAVEL BAREŠ

**KRONŮV
ODKAZ**

BRNO 2021

© Pavel Bareš, 2021
Cover art © Karel Jerie, 2021
Illustrations © Michaela Faktorová — s. 148
© Host – vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0995-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-0996-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0997-3 (MobiPocket)

DŮM VE TMĚ, ČÁST PRVNÍ

Předmluva

Poprvé jsem Attiona City spatřil v roce 2042, když jsem dokumentoval cestu válečných uprchlíků přes radioaktivní Atlantik. Žádná z věží Centra tehdy ještě nestála, i sama Plošina byla teprve ve výstavbě, ale i tak to byl ohromující pohled. Sledovat, jak se rodí město.

Ani ve snu by mě tehdy nenapadlo, že jednou budu psát knihu o jeho smrti.

A přesto jako by každý krok, který jsem v životě udělal, vedl právě sem. Za svou kariéru jsem obkroužil celou zeměkouli, od velkoměst zaniklých Spojených států po válečné zóny v srdci Afriky. Mluvil jsem s nejmocnějšími politiky planety i lidmi ponechanými napospas pražskému moru. A každá výpověď, každé potřesení rukou a každý výhružný úsměv jako by byly jen dalším vláknem téže pavučiny. Stejně vzorce se opakovaly pořád dokola, jen jejich společný jmenovatel mi stále unikal. Herce jsem přistihl na scéně — ale dramaturg nikde.

Žádný z mých kolegů to nebral vážně. Byli přesvědčeni, že se honím za fantomy. Co k tomu říct? Já na ty fantomy věřil. Sám jsem pochyboval o jediném: co mám dělat, jestli je jednou doopravdy dostihnu?

V životě mnoha z vás možná jednou přijde podobná chvíle. Okamžik, kdy se před vámi přízrak dříve jen tušené pravdy odhalí v celé své odporne nahotě. A tehdy je vaší morální povinností pohlédnout mu zpráma do očí a říci, pevně a hlasitě, aby vás slyšel celý svět:

„Vidím tě.“

V této knize najdete mnoho jmen. Budou to jména přízraků, které nyní konečně musí převzít zodpovědnost za svoje činy, ale také kryptonymy lidí, jejichž jména vám sdělit nemohu, i kdybych sebevíce chtěl. V některých případech proto, že jsem se výměnou za jejich výpověď zavázal mlčenlivostí. Jindy proto, že jsem se je sám nikdy nedozvěděl.

Ale kdybych mohl, nechal bych je vytesat do samých základů Attiona City.

Blake, stálo na ošoupaném zvonku vedle domovních dveří.

Jim Garnett se neobtěžoval zvonit. Jednak proto, že elektrina nefungovala, ale především proto, že stál na černočerném schodišti v rozstříleném domovním bloku uprostřed Noční zóny, takže *samozřejmě* že nebude zvonit.

Nebylo to přece ani zdaleka poprvé, kdy strkal nos někam, kam neměl.

Zatlačil do dveří. Vrzly v pantech a vpustily ho dovnitř bez nejmenší známky odporu.

Zámek byl vystřelený.

V bytě za nimi ho uvítal závan zmrzlé zatuchliny, jako poslední výdech nemocných plic. Uvnitř byla Tma. Vyplňovala celou předstíň jako zvíře hibernující ve svém brlohu. Mručivě oddechovala ze spaní a z pootevřené mordy jí odkapávaly dehtově černé sliny. Garnett zdvihl svítilnu, ale její kužel se úzkostně zachvěl a vybledl, jakmile překlenul práh. Tma se zavrtěla, přetočila a otráveně se cár po cáru odšourala ke stěnám, odkud zpod přivřených víček sledovala, co má její narušitel za lubem.

A narušitel váhal.

Jima Garnetta nezaskočilo jen tak ledacos. Byl to investigativní novinář, jeden z posledních svého druhu. To znamenalo, že čemu zbytek světa říkal *žurnalistika*, to on nazýval *masovou manipulací* a to, čemu říkal *žurnalistika* on, ostatní nazývali *šílenstvím*. Riskoval život na místech, na která by jiní nechtěli ani páchnout, a vyjednával s lidmi, které by jiní v životě nechtěli potkat. Strávil polovinu války v bitevních zónách, takřka vždy neozbrojený a bez náležitých dokumentů, protože věděl, že teprve tam, kam ho nikdo nechce pustit, na něj čeká pravda. Nechával se převážet přes hranice africkými povstalci ukrytý v bednách s kontrabandem. Skrýval se ve sklepích civilistů před nálety své vlastní vlády. Ocítl se smrti blíž, než si vůbec dokázal uvědomit, víckrát, než by dělalo dobře jeho krevnímu tlaku, zkrátka jenom proto, že měl v rukou fotoaparát ve špatnou chvíli na špatném místě.

Ale když sledoval, jak Tma uvnitř toho bytu rozplétá světlo jeho baterky paprsek po paprsku jako režný provázek, nemohl si pomoci. Ještě ani nevešel dovnitř, a už chtěl odsud zmizet. A když konečně překročil práh, to neurčité mrazení v kostech rázem nabýlo konkrétnějších obrysů. Nedokázal říct, *jak přesně* to věděl — možná to přisuzoval své novinářské intuici, i když skutečnost byla mnohem, mnohem neuchopitelnější —, ale *věděl to*.

Tohle místo bylo *mrtvé*.

Vykročil vpřed a Tma neochotně couvala. Nejprve odhalila díry v podlaze po vytrhaných dřevotřískových parketách, pak stěny zdobené entropickým vzorem důlků od kulek. Zpoza jejího mohutného těla se vynořily dvojce dveře, jedny napravo, jedny nalevo, první pootevřené, druhé vyrvané z pantů i s veřejemi. A tehdy se Tma zastavila a hrdě zvedla bradu, jako by mu to muselo stačit, jako by už tak udělala ústupků víc než dost, ale její narušitel zatvrzele napřáhl svítilnu před sebe a zabodl blednoucí paprsek přímo do jejího nitra. A tak stáhla ocas a schoulila se u posledních dveří až na samém konci chodby. Prosmýkla se klíčovou dírkou a protáhla se škvírou u podlahy a Garnett sebevědomě vyrazil vpřed...

„Být vámi, nechodím tam.“

Strnul na místě, srdce rázem natlačené až na ohryzek.

„Taky už byste nemusel najít cestu zpátky.“

Garnett se otočil po hlase. Vycházel z místnosti za dveřmi vytrženými z pantů, která podle jeho odhadu kdysi bývala stejným kuchyňo-jídelno-obývacím, jakým se mohly chlubit statisíce dalších bytů ve městě pod Plošinou. Ty v Noční zóně si ovšem zachovaly jen málo ze svého původního střídme užitkového designu. Když přišel chlad, nábytek se páčil jako první. Vše ostatní, co se dalo ztopit, následovalo po něm. Všechny byty v Zóně, které měl Garnett doposud tu čest navštívit, vypadaly stejně: holé stěny, vytrhané podlahy, zatemněná okna. Ne však tenhle.

Tady nábytek nikdo nespálil. Někdo ho *zdemoloval*.

Dveře ležely uprostřed místnosti přeražené vejpůl. Pohovka zašle krémové barvy se válela rozervaná na dva kusy v protilehlých

koutech. Stěnami se táhly dlouhé praskliny, jako by se bytem prohnalo zemětřesení, a kuchyňská linka byla zpola pohřbená pod troskami rozmlácených skříněk. Jediné tři kusy nábytku, které doposud stály na nohou, byly dvě rozviklané židle a pochroumaný jídelní stůl.

Na jedné z nich tiše seděl jakýsi chlapec.

„Pane Garnette,“ oslovil ho, když Jim vešel do místnosti, a novinář sebou přes veškerou snahu poplašeně cukl — dokud chlapec nepromluvil, měl ho za jeden z dalších stínů na zdi kuchyně. Svítlnou prozkoumal zbytek místnosti, nikoho dalšího už ale nenašel.

„Žádný strach,“ promluvil chlapec uvolněně. „Jsme tu sami.“

Nebylo by to poprvé, kdy Jim riskoval život kvůli rozhovoru. Ani by to nebylo poprvé, kdy se ho zmocnily upřímné pochyby, jestli za to ten rozhovor doopravdy stojí. Neměl rodinu — s takovou zodpovědností se jeho život neslučoval ani před válkou, ani po ní. Dnešní den pro něj tedy neznamenal o mnoho více než ten včerejší nebo zítřejší, ale přesto, *určitě bys přišel i na bezpečnější způsoby, jak trávit Štědrý večer, Jime...*

„Jak dlouho už tady sedíte?“ zamručel místo pozdravu. „Sám, v úplné tmě...“

„Mně tma nevadí,“ pokrčil chlapec rameny a zacinkal prsty o lampu stojící na stole před ním. „Ale tady máte petrolejku. Zapalte si ji, pokud chcete.“ Teprve teď se kužel Garnettovy baterky vyšplhal k chlapcově tváři. Čekal, že před světlem ucukne, ale ani se nepohnul. Přes oči měl převázanou pásku.

Je slepý...

„Nějaký důvod, proč se setkáváme zrovna tady?“ zeptal se Garnett, odložil si na stůl kufřík a chopil se krabičky provlhlých sirek, která ležela vedle lampy. „Vzhledem k vaší... ehm, *dispozici*... mi to tu sotva připadá jako praktické místo na schůzku.“ Knot vzplál, Garnett ho přiklopil cylindrem a místnost zalilo hřejivé, pomerančové světlo. Tma, která do místnosti nakukovala zpoza vyražených dveří, podrážděně zasyčela a stáhla se zpátky do chodby.

„V Zóně jsme všichni slepí, jeden jako druhý.“

„No, já si třeba vzal baterku. Poslyšte, ne že bych chtěl být nezdvořilý, ale nemohl byste si nějak zakrýt pusou nebo...?“

Chlapec se upřímně zasmál, přesně tím způsobem, kterého se Jim v Downtownu naučil štítit: nahlas a s otevřenými ústy. Podvědomě se na židli odtáhl.

„Já vás nenakazím, pane Garnette,“ ujistil ho chlapec. „Ale jestli se pak budete cítit lépe...“ Zakryl si ústa cípem šály, takže z něj koukala jen čupřina vlasů a špička nosu. „Než začneme, potřeboval bych vědět pár věcí. Jak dlouho už jste v Attiona City?“

„Vrátil jsem se před pár měsíci,“ odpověděl Jim, záměrně neurčitě. Ta změna iniciativy ho zmátla — to on tu měl pokládat otázky.

„A jak dlouho jste v Downtownu?“

„Jen několik dní.“

„A už vám někdo vyprávěl o místních kurýrech? Dětech, které pro Tribunál úsvitu roznášely zásilky po Zóně?“

„Něco málo,“ přiznal Garnett.

„A víte, jak se po Zóně pohybovaly?“

„Taky měly baterky?“

„Ovšemže ne. To by gardistům ulehčovaly práci. Používaly provázky napnuté v ulicích, s uzlíkem na každém bloku. Některé z těch dětí ani pořádně nevěděly, jak město kolem nich ve skutečnosti vypadá, ale přesto každý den přenášely zprávy, léky a munici napříč celou Zónou. Utíkaly tmou a počítaly uzlíky.“

„Hm. Souvisí to nějak s tím příběhem, který mi tu chcete vyprávět?“

„Částečně,“ připustil chlapec. „Ale hlavně to souvisí s vaším přežitím. Až tu dneska skončíme, necháte svoji svítilnu tady. Nejrychlejší cesta ven ze Zóny je pět uzlů od vchodových dveří tohoto domu napravo, tři nalevo a pak osm znovu napravo. I bez gardy je Zóna nebezpečná víc než dost. A byl bych upřímně zklamaný, kdybych vám tu odvyprávěl nejdůležitější příběh vašeho života, jen aby vás o dvě uličky vedle ubodal nějaký hladový mrchožrout, protože jste upustil baterku.“

Garnett se šibalsky pousmál. „Takže *nejdůležitější příběh mého života*, říkáte?“ Vytáhl ze svého kufříku diktafon. „Tak si ho poslechněme.“ Stiskl tlačítko nahrávání a položil přístroj na stůl mezi sebe a chlapce. „Jim Garnett, dvacátého čtvrtého prosince 2053. Riggedshire, Noční zóna, Downtown Attiona City,“ odrecitoval a dlaní pokynul chlapci. „Tak prosím. Račte začít, hezky od začátku.“

„S vaším dovolením začnu od prostředka,“ opáčil chlapec. „Říká vám něco jméno Brea Kensingtonová?“

„Myslíte princeznu Downtownu? *Duquesu de La Corona Negra* a následnici největší královny organizovaného zločinu, jakou město pod Plošinou kdy mělo?“

„Přesně tu.“

„Samozřejmě že říká.“

„Výborně. Tak začneme od ní.“

SMLOUVÁNÍ

**DVĚ DO
HRUDI, JEDNA
DO ČELA**

SS-W-31 je mezikontinentální balistická střela ruského původu. Váží okolo třiceti šesti tun a je schopná přenést až čtyři nálože na vzdálenost až čtyř tisíc mil rychlostí dvacetkrát vyšší než rychlost zvuku.

V roce 2039 odstartovala baráž těchto raket nejničivější konflikt, jakého kdy byla naše planeta svědkem. Jejich terčem byly civilní cíle rozprostřené po východním pobřeží bývalých Spojených států. EMP nálože uložené v hlavicích měly za úkol oslabit jejich infrastrukturu, způsobit chaos v několika vybraných amerických metropolích, zastrašit nepřítele a zároveň ho zamést panikou na jeho půdě, aniž by přímo způsobily ztráty na nevinných životech. A svůj úkol splnily dokonale.

S výjimkou té, která přistála v přílivové úžině města dnes známého pod jménem Attiona City.

Nálož kvůli technickému selhání neexplodovala. Přinejmenším ne tehdy a tam.

Deset let nato, v roce 2049, se ji downtownský aktivista Gerald Shaw pokusil získat pro účely svého revolučního hnutí známého jako Blackout. Ale teprve o čtyři roky později — poté co technicky vzato přežil vlastní smrt — ve svých snahách konečně uspěl.

Plánoval ji použít jako zbraň proti Centru Attiona City.

Avšak místo toho — možná vinou dalšího selhání, možná z úplně jiného důvodu — bomba explodovala uprostřed Downtownu.

Elektromagnetický pulz nálože usmažil veškeré elektronické přístroje v oblasti několika mil, od spotřebičů v domácnostech po vytápěcí systémy, signální opakovače a osvětlení v ulicích. Výsledek se příliš nelišil od nechvalně proslulých downtownských výpadků, jen s jedním klíčovým rozdílem: výpadky obvykle netrvaly déle než několik hodin.

Ale Noční zóna, jak si obyvatelé Downtownu navykli zhasnuté oblasti uprostřed města říkat, měla zůstat ponořená ve tmě celý následující rok.

Dvě do hrudi, jedna do čela.

Nebylo to první takové tělo, které kdy Brea viděla. A byla si jistá, že nebude ani poslední.

Álvaro jí o tom manévru kdysi vyprávěl, někdy tou dobou, kdy se začaly objevovat první oběti Černé gardy. Říkal tomu *mosambický dril*. Brea upřímně netušila, kde Mosambik je (kolem a kolem si nebyla pořádně jistá, jestli je to vůbec nějaké *místo*) ani čím se zasloužil o to, že po něm pojmenovali zrovna tuhle techniku. A už vůbec netušila, jak k tomu přišel Álvaro. . .

... nejspíš mu o tom vyprávěl někdo z caballeros. Na některý z těch jejich spanilejch jízd.

... zatímco tebe matka držela v zajetí v pokoji se soukromým učitelem...

Nejdřív dvě rány do hrudi: do té největší masy na lidském těle, tam kde je nejtěžší minout.

Jenže to nemusí vždycky stačit, ñaña.

Cíl může mít vestu. Může být rozpumpovaný drogami nebo adrenalinem. Kulka může sklouznout po žeburu.

První dvě rány ho zpomalí. Tak máš dost času na tu třetí.

Umístěnou mezi obočí a horní ret, v ideálním případě.

Nebyl to hezký pohled.

Brea zvedla vysílačku k ústům. „Mám prvního.“ A Álvaro k ní vyrazil z opačného konce nástupiště.

Tělo patřilo muži ve středních letech, pokud mohla soudit. Věk se s ohledem na jeho stav odhadoval jen těžko. Vlasy měl prořídle, tělo pohublé, kůži vybledlou.

To s váma udělá nedostatek světla, jídla a tepla.

To s váma udělá Zóna.

Ležel v kolejisti pod peronem, přímo pod kovovým nápisem: **ÍTĚZNÁ**. Zrezné písmeno *V* se povalovalo kousek od jeho znetvořené hlavy.

Ještě před rokem patřila Vítězná mezi ty nejvytíženější stanice D-dráhy. Setkávaly se na ní celkem tři linky a ve špičkách tady vlaky zastavovaly každou půlminutu. V celém Downtownu

by člověk jen těžko hledal rušnější kout. Možná právě to byl důvod, proč teď Bree z tohoto místa naskakovala husí kůže. To ta absence hluku. Dříve neustále hučící eskalátory stály bez hnutí. Tlampače, obvykle hlásající aktuální zpoždění co pár minut, mlčely jako hrob.

A kromě ní a Ávara nebylo v celé stanici ani živáčka.

„Co myslíš?“ zeptal se jí.

„Garda,“ odpověděla a jen tak tak si zvládla odpustit dotčené *ne asi*. Álvaro se totiž ve skutečnosti neptal — *zkoušel ji* —, stejně jako ona ve skutečnosti neodpovídala na otázku, spíš konstatovala zoufale očividný fakt.

Pod podrážkou boty jí zaskřípala nábojnice. Jedna ze tří. Brea zvedla baterku a v jejím světle si prohlédla okolí těla i stěnu za kolejištěm. *Žádný další stopy po kulkách. Žádný další škody. Jen tělo a v něm tři díry, kterýma vytekl všechen život. Jak prosté a efektivní.*

Garda. Jasný jak facka.

Nad kolejemi vedle jména stanice visel zhasnutý reklamní billboard.

Brea tušila, že ještě minulé Vánoce se na něm v pravidelných intervalech střídala upoutávka na nějaký dávno zapomenutý film a reklama na krajkový setík s vychrtlou modelkou nataženou od jedné strany obrazovky ke druhé. Právě proto si ho Brea pamatovala: každá reklama na podobně luxusní zboží působila v Downtownu jako pěst na oko. A přesto jich tu dřív bývalo mnohem víc, než by člověk čekal: billboardy a plakáty vyprávějící pohádky o krásnějším světě, spokojenějších lidech, šťastnějších životech... Uspávaly Downtownery tím, že jim dávaly, o čem snít.

Ted? Jediný další, o kterém Brea věděla, byl na Obrubni, pohřbený pod nánosy režimové propagandy. K čemu taky rozdávat sny, když už mají všichni oči dokořán?

Přes černou obrazovku zhasnutého billboardu někdo naspřejoval křiklavý nápis:

ZASLOUŽÍME SI ŽÍT NA SLUNCI!

Álvaro ničemu z toho nevěnoval valnou pozornost a znovu kývl k tělu na kolejích.

„A kde on se tu vzal?“

„Noční kolonie,“ odušila Brea automaticky, napůl ztracená v myšlenkách.

„Tady na Vítězný? Víme o nějaký?“

„Ne. Aspoň... *já* ne...“

Zasloužíme si žít na slunci...

To byla slova Geralda Shawa. Tímhle pokřikem před čtyřmi lety vedl Downtown proti Centru.

Bree tehdy bylo šestnáct. A nic na světě nechtěla víc než vyrazit s ním.

Už tehdy tušila, že její matka má v Blackoutu prsty. Nemohla sice ještě vědět *jak přesně*, ale i tak pro ni byl projev nejvyššího pokrytectví, když ji matka v den Pochodu zamkla v pokoji a narážala jí zůstat doma.

Teprve o několik hodin později, když se domů vrátil Álvaro, se jí podařilo dostat ven: přelstila ho, aby jí odemkl, a okamžitě vyrazila na nejbližší stanici D-dráhy, směr Vítězná. Nikdy v životě nebyla tak vzrušená jako tehdy. Bála se, že se do centrálního Downtownu ani nedostane, vždyť Pochodu se mělo účastnit tolik lidí, celé město! Cítila v kostech, že ten den se bude psát historie. A ona bude jedním z autorů.

Ale když tehdy na Vítězně vystoupila, ocitla se ve stejně prázdné stanici, v jaké stála dnes.

Jen tehdy k ní z okolních ulic doléhala střelba z automatů a křik raněných a umírajících.

Domů se vrátila — do náruče své rovným dílem rozzuřeného a vyděšeného matky — jako poražená. Na rozdíl od tolika jiných, kteří se nevrátili vůbec.

Ve dnech bezprostředně následujících po Shawově pochodu sledovala zprávy bedlivěji než kdy dřív. Sledovala, jak se radní z Centra *milosrdně* rozhodli, že ve jménu míru na celý incident zapomenou. Sledovala, jak Downtowneři pokorně odklízejí z ulic

vlastní mrtvé — tolik mrtvých, že je ani spálit nešlo — a tělo za tělem je shazují do Propadla, jako by je ta černá díra měla navzdory uvrhnout v zapomnění.

Sledovala, jak se věci navzdory zdravému rozumu vracejí *do normálu*.

Jako by to celé mělo skončit takhle.

Jako by snad bylo po válce.

„*Ñaña?*“ vytrhl ji z myšlenek Álvaroův hlas. „Vnímáš?“

Zaškaredila se, když jí bratr posvítíl baterkou přímo do očí.

„Soustřeď se,“ napomenul ji. „Máme práci.“ Otočil svítilnu ke kukani uprostřed peronu. „Řídící místnost je vyrabovaná.“

„Myslíš, že to byli taky oni?“ nadzdvihla Brea obočí.

„Těžko říct. K čemu by gardě byly usmažený rádia?“ pokrčil Álvaro rameny. „Pojď. Za stanicí je točna. Vsadím se, že tam najdeme tu kolonii.“

„A co v ní?“ zeptala se Brea nejistě, zatímco její bratr seskakovал do kolejiště.

Álvaro špičkou boty štouchl do bezvládného těla. „Víc toho samýho,“ odušil lakonicky. „Jseš si jistá, že to zvládneš?“

Nebyla.

„Jasněže.“

„Fajn. Měj oči na stopkách.“

Zhruba po stovce stop se levá stěna tunelu rozevřela do prostorné haly plné odstavených vagonů a servisních drezín. Stály tu tiše a nehybně, rozmístěné na změti propletených kolejnic jako šachové figurky čekající na první tah. Álvaro se zády přitiskl k jednomu z nich a mávl na Breu, aby šla opačným směrem. Zapřela si svou pistoli ráže SP-pět o zápěstí ruky se svítilnou, jak ji to učil, a vyrazili každý jiným směrem.

Na další tělo narazila jen o pár kroků později.

O tom, že točna za Vítěznou opravdu sloužila jako noční kolonie, nebylo po chvíli pochyb. Jakmile Brea vstoupila do labyrintu mezi vagony, objevila půl tuctu těl dalších chudáků, kteří zřejmě nenašli úkryt nikde jinde. Leželi na provizorních lůžkách

ze špinavých matrací a okolo plechových sudů, ve kterých nejspíš pálili benzin s čímkoli byť jen trochu hořlavým, aby se uchránili před zimou. Rychle světlem baterky přelétla každého z nich.

Dvě do hrudi. Jedna do čela.

Brea si uvědomila, že zatíná zuby tak silně, až jí trne čelist.

O ušní lalůček se jí oťřelo tichounké zacinkání. Její adrenalinem napumpovaný mozek přišel během zlomku vteřiny s tuctem návrhů, co by to mohlo znamenat. *Upuštěná nábojnice? Poutko karabiny připravené k palbě?* Chvilí se s baterkou v ruce zmateně točila dokola, dokud pohledem nenašla svazek rezavých šroubů a matic zavěšený na šňůrce na okenním rámu jednoho z vagonů. Houpal se jako kyvadélko a stydlivě cinkal do tmy.

Talisman proti jókai.

Na gardu zřejmě nestačil.

Společně s Tribunálem se pokoušeli udržovat si o jednotlivých koloniích přehled. Poskytovat jim ochranu a zásoby, pokud to bylo v jejich silách — pochopitelně výměnou za informace o dění v Zóně.

Ale jak chcete zmapovat díru tak černou, že z ní ani světlo neunikne?

Na bok drezíny před ní někdo nasprejoval karmínový symbol. Tvar se ztrácel v rozptýlých konturách, ale Brea i tak snadno poznala, na co se dívá.

Byla to plynová maska.

Stála před ní tiše a bez hnutí, dokud z vagonu naproti nevyhlédlo světlo Álarovy baterky.

„Ssst! Kolik těl?“ zeptal se jí tiše.

Přišli jsme pozdě. Zase.

Stejně jako na Okudžó...

„Sedm. Jedno jako druhý.“

„Hm. Až na tohohle.“ Álvaro stočil světlo baterky na tělo zhroucené před jedním z vagonů. „Tomu věnovali extra péči.“

Brea si ani nechtěla představovat, co všechno si ten nebožák musel protrpět, než konečně zemřel. Podle tetování na jeho

posekaném těle poznala, že jde o At'hiaka, jednoho z městských divochů, na které člověk dřív narazil spíš ve spodním Downtownu. Po pádu Chárona se spousta z nich přidala k Tribunálu jako nájemní průvodci po Zóně. Brea ale ještě nikdy neviděla žádného, který by skončil *takhle*.

„Co soudíš o něm?“ pokračoval Álvaro ve zkoušení.

Ani tentokrát to nebyla těžká otázka. Stačilo se podívat na krvavou stopu na čele vagonu, pod kterým At'hiaka ležel. Jako by ho k němu někdo přišpendlil dobrých sedm stop nad zemí.

„*Sklípkan*. Byl tady,“ zahučela Brea temně. „Kromě něj jsou tu samý civilisti. Myslíš, že Tribunál o týhle kolonii věděl?“

„Těžko říct,“ pokrčil Álvaro rameny. „Sudy jsou ještě horký. Nej-spíš se to stalo teprve před chvílí, takže dávej... Breo? Hej? *Ñaña*...?“

„Dítě...“ hlesla.

„Hm?“

„Tamhle je... *dítě*...“

Álvaro svítlnou vysledoval její pohled. Pak k ní přistoupil, chytil ji za předloktí a zastoupil jí cestu.

„Na to se nedívej.“

„Proč by... proč by někdo...“

„*Nedívej se tam*.“ Otočil ji opačným směrem. „Pojď. Počkáš na mě ve stanici.“

„Ne...“

„Ale jo. Promiň, neměl jsem tě sem brát...“

„Álvaro...!“

„Já prohledám zbytek a...“

„Po-pomoc...!“

Brea i Álvaro se zarazili. Zprvu to znělo jen jako zbloudilá ozvěna, ztracená kdesi v zákrutách tunelů, ale pak to přišlo znovu, silněji a o to naléhavěji.

„Jste... jste tam někdo? Pomoc! **POMOZTE MI!**“

Brea se Álvarovi vytrhla tak rychle, že si sotva stihl od plic zanádat.

„*Mierda*, Breo! Stůj!“

Proběhla kolem poslední řady vagonů a našla ten, ze kterého křik vycházel. Ale když se do něj přes zadní nárazník vyškrábala a namířila svítilnu dovnitř, našla něco úplně jiného, než čekala.

Muž, který seděl opřený o řadu sedadel na vzdáleném konci vlaku, byl navlečený v černé neprůstřelné zbroji. A ve zkrvavených dlaních složených v klíně držel RF-AR.

Álvaro naskočil do vagonu pár vteřin nato. Stejně jako Brea se zarazil uprostřed pohybu.

„Prosím,“ zasípal gardista, „pomozte mi.“

„To mě poser,“ zamumlal Álvaro užasle.

Brea vyrazila vpřed. Rázně produsala vagonem, vykopla muže RF-AR z rukou a přitiskla mu hlaveň pistole doprostřed čela.

„Proč?!“ zasyčela.

„Breó!“ Álvaro se ji pokusil odtrhnout, ona ho ale odstrčila zpět.

„Proč jste to udělali?!“ zaprskala znovu na gardistu.

„Já... já nechtěl... ne... nemohl jsem...“ zalykal se muž bolestí i strachem. Kolem pravého stehna měl ledabyly omotaný obvaz. Prosakoval krví.

„TAK NECHTĚL?!“ zaječela Brea.

„Nikoho jsem nezabil!“ zaskučel gardista. „Přisahám! Nestřílel jsem... Nechtěl jsem... Nikdy jsem nechtěl...“

„Breó!“ okřikl ji Álvaro znovu. „No tak! Dej pryč tu pistoli...“

Ohlédla se na něj. „Je to jeden z *černejš*, Álvaro!“

„Jo, všiml jsem si. Ale teď už nikomu nic neudělá, tak dej tu bouchačku dolů.“ Prohlédl si mužovu ránu. „Kolonisti se nejspíš bránili... A jeho lidi ho tu nechali, aby je nezdržoval...“

„Jo, no, já teď soucitem zrovna nepřetejkám,“ odsekla Brea. „Kam šli?“ otočila se zpátky ke gardistovi. „Hm? Tvoji kumpáni, kde jsou teď?! Mluv, nebo tě přinutím sežrat vlastní jazyk...“

„Nevím!“ zaúpěl gardista. „Přisahám! Opravdu, netuším... Řekl bych vám to, kdybych věděl, opravdu...“

„To zrovna...“

„Prosím... prosím vás, já... já neměl na výběr... Věřte mi. Chtěl jsem... Jen jsem se chtěl dostat domů.“

Álvaro se rozhlédl po okolní spoušti. „Proč Vítězná?“ zeptal se prostě.

„Radiotechnika,“ zakašlal gardista. „O týhle kolonii jsme ani nevěděli... dokud nebylo pozdě...“

„Jo?“ odplivla si Brea. „Stejně jako jste nevěděli o Okudžó?!“

Álvaro ji chytil za rameno, jako by se bál, že na gardistu každou chvíli skočí a na místě ho zardousí. „Jaká radiotechnika?“ zeptal se muže zpříma. „Vítězná je uprostřed Zóny. Všechno je tady na škvarek...“

Gardista zavrtěl hlavou, tvář opět o něco bledší než před chvílí. „V bloku kolem Vítězný byl ten den výpadek,“ zamumlal. „Generátory vyhořely, ale... menší přístroje, ty, který byly odpojený... jsou pořád funkční...“

Brea se rozčileně otočila na Álvara. „Takže černý teď mají vlastní radiostanici?“

„Vypadá to tak.“

„No tak to je teda *kurva skvělý*.“

Gardista těkal očima z jednoho na druhého. Nakonec zůstal pohledem u Álvara, jako by usoudil, že u něj má větší šanci. „Prosím, věrte mi,“ vydechl přerývaně. „Já nejsem *vrah*... Jen jsem musel... poslouchat rozkazy...“

Brea a Álvaro si vyměnili krátký pohled.

„Mám nahoře holku... Máme se brát... Jen co se vrátím... zpátky nahoru...“

Tamhle je dítě...

„Prosím... chci se jen... vrátit...“

Álvaro se nadechl k odpovědi.

Ale než stihl cokoli říct, Brea zvedla pistoli.

PRÁSK! PRÁSK!

PRÁSK!

„BREO!“

Výstřely zaduněly celou točnou a gardista se svezl k zemi.

Dvě rány na hrudi. A jedna uprostřed čela.

Většinu cesty zpátky mlčeli.

Samozřejmě, pohybovat se po Noční zóně, obzvlášť těsně po útoku gardy, běžně znamenalo pohybovat se tak tiše a nenápadně, jak to jen šlo. Jakmile vylezli ze stanice metra zpátky do ulic, vrátili svítilny do ruksaků a cestu hledali pomocí lanek, která po Zóně natahali kurýři Tribunálu. Ale Brea moc dobře věděla, že Álvaro je tentokrát zticha i z jiného důvodu.

„Měli bysme tam poslat nějakýho samaritána, aby ty těla spálil,“ zamumlala.

„Nepálí už ani nakažený,“ poznamenal Álvaro. „Sotva se budou obtěžovat s výpravou do Zóny kvůli pár chudákům, který odpráskla Černá garda...“

„I tak... Zasloužili by si to.“

Álvaro sotva slyšitelně zamručel na souhlas.

„Chceš mi něco říct?“ sykla pak přes rameno, prsty levé ruky obehnuté kolem nylonového lanka nataženého v úrovni jejího pasu.

„Ne,“ odpověděl jí bratr.

„Fajn. Tak se přestaň mračit.“

„Nemračím se.“

„Ale mračíš, slyším to.“ Ukazováčkem narazila na uzlík. *Na příštím bloku doleva.* „Copak? Neprošla jsem testem?“

Álvaro si unaveně povzdychl. „Tohle už není o nějakých tes-tech, Breo.“

„Tak se tak přestaň chovat.“

„Fajn.“

„Fajn.“

Vydržela mlčet přesně deset vteřin.

„Myslíš si, že jsem ho neměla zabít.“

„A tebe snad zajímá, co si myslím?“ opáčil Álvaro uštěpačně.

„Jistěže. Správná vládkyně vždy naslouchá svým rádcům,“ řekla kousavě.

„Nelhal, když říkal, že neměl na výběr, Breo. Cháron se zřítíl, garda zůstala uvězněná v Downtownu, sama proti celému městu... Velitel dal rozkaz. Co měl podle tebe dělat? Zběhnout?“

„Pro mě za mě,“ pokrčila Brea rameny.

„Měl rodinu,“ přidal Álvaro, ale ani on si snad nemohl myslet, že zrovna *to* by na Breu mohlo udělat nějaký dojem.

„No a? To já taky.“ Ohlédla se přes rameno do tmy, kde tušila bratrovu tvář. „A on by na mém místě udělal to samý.“ Překročila blok rozbitého betonu, který jim ležel v cestě. „Empatie je luxus, kterej si teď nemůžeme dovolit, Álvaro. Jsme ve válce.“

„Ale prosím tě,“ odfrkl si Álvaro. „Nejsme v žádný válce — prohráváme obležení. Od Centra už jsme neslyšeli celou věčnost...“

„A co bys tak čekal, že by nám řekli?“ usklíbila se Brea. „S kým by vůbec měli mluvit, když z Občanskýho centra nezbyl kámen na kameni? S Tribunálem?“

„Mohli by mluvit s náma,“ řekl Álvaro. „Jen kdybys jim dala najevo, že můžou.“

„A kde bereš to přesvědčení, že stojím o to dělat prostředníka mezi Downtownem a hornákama?“

„Oni bez nás vydrží dýl než my bez nich, Breo.“

„Chm. Fajn. Víš co? Jen co přestanou bezdůvodně zabíjet naše lidi, začnu s nima klidně vyjednávat.“

Álvarovo zasmušilé povzdechnutí jí neušlo ani tentokrát. „Víš sama, že matka vždycky chtěla...“

„Jo,“ přerušila ho rázně. „Vím. A kam ji to dovedlo.“ Nataženou dlaní před sebou nahmatala překážku a přikrčila se pod ní. „Zasraná ztráta času,“ zamumlala přitom.

„Co myslíš?“

„Celou tuhle výpravu, co asi,“ zasyčela přes rameno. „Našli jsme snad Sklípkana?“

„Ne,“ uznal Álvaro. „Ale když vezmu v potaz toho At’hiaka, tak bych řekl, že za to nakonec můžeme bejt rádi.“

Brea si přežvýkla tvář. „Proč myslíš, že zrovna jeho takhle... Proč ostatní postříleli, ale *on* to odnesl nejhůř?“

Álvaro několik kroků zvažoval odpověď.

„Víš, co je to *kmaoch*, *ñaña*?“

„Kma-co?“

„*Kmaoch*. Znamená to *duch*.“

„V jakým jazyce?“

„Nemám tušení,“ přiznal Álvaro. „Ten At’hiaka to nejspíš věděl, ale teď už nám to nepoví.“

„M-hm, přestaň chytračit, buď tak hodnej...“

„Podle At’hiaka jsou *kmaoch* démoni, co žijou v lidských orgánech. Jsou příčinou všech útrap, který lidský tělo sužují. Když jsou spokojený, je člověk zdravěj a silnej. Když se rozzlobí, způsobují křeče, nemoci, záchvaty...“

„Hm...“

„... a když chceš získat sílu soupeře, kterýho jsi porazila v boji, není nic jednoduššího než jeho orgány sníst i s těmahle *kmaochama* uvnitř.“

Brea se zastavila tak náhle, že do ní Álvaro zezadu narazil. „Vážně jsi právě řekl *sníst*?“

„Jo.“

„To jako že At’hiaka jsou... *kanibalové*?“

„Ne všichni. A nejí lidi *v celku*. Jen... srdce, plíce, játra... Ty orgány, který podle jejich legend obsahují nejdivočejší duchy. Věří, že to z nich udělá větší válečníky.“

„Jo, no, to je pořád nechutný.“

„To rozhodně,“ souhlasil Álvaro. „A taky je to nejspíš pěkná blbost, protože co jsem tak slyšel, většina z nich si z toho užene maximálně otravu a prosedí pár dní na hajzlíku...“

Brea se od srdce zasmála.

„Ale tuhle jsem slyšel Hoyta vyprávět jeden příběh.“

„Nech mě hádat. Ten, jak *málem* dostal Sklípkanu?“

„Takže už jsi ho slyšela taky.“

„Slyšel ho každě, kdo je ochotnej Hoyta poslouchat. Ale já osobně bych Hoytovi nevěřila ani rejhu mezi půlkama, natož to, že se jeho klägerům¹ doopravdy povedlo zajmout velitele Černý gardy.“

1 Kläger [klégr], *subst.* <převzato z němčiny> 1. žalobce; 2. výraz užívaný Tribunálem úsvitu k označování svých vymahačů.

„A normálně bych s tebou souhlasil,“ připustil Álvaro. „A jsem si jistě, že Hoyt si tu historku důkladně přibarvil. Ale jednu část mu věřím. Tu, že At’hiaka, kterej dělal Hoytovi průvodce, nařídil svázat Sklípkanu do kozelce a nutil ho dívat se, jak požírá srdce jeho gardistů. A víš, proč mu to věřím? Protože to byla jediná část příběhu, u který se nezubil, jako by měl dvě děvky na každým kolenu. Byl bílej jako křída, když to říkal. Dám ruku do ohně za to, že to fakticky viděl. A že ho to do smrti bude strašit ve snech.“

„Takže myslíš, že ten At’hiaka byl on?“ ohlédla se na něj Brea. „Ten Hoytův průvodce, co ho tehdy dovedl ke Sklípkanovi?“

„Možná. Co já vím. O to mi nejde...“

Brea frustrovaně vydechla.

„Jde mi o to,“ pokračoval Álvaro naléhavě, „že jestli je ten příběh vážně pravdivej...“

„O čemž pořád pochybuju...“

„Fajn, ale *jestli* jo a *jestli* z toho má špatný spaní Hoyt, co myslíš, že to asi udělalo se Sklípkanem?“

„Hm,“ zamručela Brea. „No, jestli to ve mně má vyvolat nějaký sympatie vůči černejm...“

„Toho chlapa nutili koukat se na to, jak *požírají* jeho bratry ve zbrani, *ňaña*...“

„Přestaň mi tak říkat.“

„Jak jako? *Ňaña*?“

„Jo.“ Zastavila se a otočila se k němu čelem — jakkoli absurdní to bylo, durdit se tady do tmy.

„Copak ty nejseš moje *sestřička*...?“

Založila si ruce na prsou. „Můžu bejt tvoje malá, hloupá *sestřička* — anebo nová Vévodkyně. Ale nemůžu bejt obojí.“

Tma před ní dlouhou chvíli volila správnou odpověď.

„*Sí, Duquesa*,“ řekl Álvaro nakonec. „Omlouvám se. Moje chyba.“

Chm.

„Jak jim utekl?“ nedalo to Bree nakonec. „Sklípkan. Říkals, že ho svázali, ne? Jak se dostaneš z místnosti plný ozbrojených klágerů, když máš obě ruce i nohy v poutech?“

Álvaro ve tmě za ní tiše mlaskl. „Nejspíš zapomněli na klepeta.“

Z Noční zóny vyšli o necelou hodinu později.

Prostranství kruhového náměstíčka, na které vstoupili, sice zářilo všemi odstíny neonů, jak to v Downtownu bylo obvyklé, ale i tady panovalo strnulé ticho, narušované jen monotónním bzučením reklamních billboardů a praskáním elektřiny ve vedení nad jejich hlavami.

Bydleli tu lidé, *samozřejmě* že ano. Okraje Zóny teď naopak patřily k těm nejhustěji obydleným místům v Downtownu. Ale bydleli v zamčených domech za zabouchnutými okenicemi, tak tiše a nenápadně, jak jenom mohli. Nikdo tu na sebe nechtěl zbytečně upozorňovat. Vždyť co kdyby se Černá garda odvážila vystřít ze Zóny nos? To oni by byli první na řadě.

Jako by jim z beder spadla závaží, klusem překonali několik následujících bloků, dokud nedorazili k prvnímu kontrolnímu stanovišti za hranicí rozsvícené čtvrti. Samaritán s krkavčí maskou na obličejí si od nich zvednutou dlaní vyžádal propustky. Prohlížel si je dlouho a důkladně. Možná byl odhodlaný najít v nich nějakou nesrovnalost, možná na ně jen skrz úzké očné masky příliš dobře neviděl.

„Boha jeho,“ zaúpěla Brea, „vždyť jsme tudy procházeli před pár hodinama.“

Samaritán zdvihl pohled a hrotem zobanu přitom škrtl o papír ve svých dlaních. „Jste jen důkladní, Duquesa,“ vyslovil její titul s tvrdým, nehezkým přízvukem. „Přišli jste za posledních dvacet čtyři hodin do kontaktu s nějakým nakaženým?“

„S nikým, kdo by dejchal.“

Samaritán její smysl pro sarkasmus zjevně nesdílel. „A projevoval některý z těch *nedýchajících* příznaky nákazy...?“

Álvaro si důrazně odkašlal. „Chápeme, že jenom děláte svoji práci,“ ujistil ho. „Ale tohle snad vážně není zapotřebí. Víte přece, kdo jsme.“

Samaritán si zdvihl jejich propustky před oči, jako by tím mohl ověřit pravost podpisu v pravém spodním rohu.

Podepsán Nejvyšší soudce Tribunálu úsvitu Gerald Shaw.

Odměřeně jim papíry vrátil.

„Čurák,“ ulevila si Brea, když byli konečně z doslechu. „Tak to vypadá, když dáš malejm lidem moc. Honěj si nad tím, že ji můžou prosazovat.“

Zasraná byrokracie.

Tohle byla jedna z prvních věcí, které Hoyt po svém ustanovení Vrchním žalobcem udělal: nechal Downtown rozporcovat do distriktů oddělených neproniknutelnou sítí kontrolních stanišť. Byly jen dvě legální možnosti, jak jimi projít: mít propustku od Tribunálu, nebo přečkat dvanáct dní karantény. Údajně to pomáhalo udržovat nákazu na uzdě. Především to ale mělo ten příhodný vedlejší efekt, že se teď nikdo v Downtownu nehnul ani o píď, aniž se o tom Vrchní žalobce dozvěděl.

Brea by vsadila všech pět prstů na pravé ruce, že to byla pro Hoyta ta důležitější část.

Občas se pokoušela rozpomenout, kdy přesně se to celé zvrhlo. Kdy se museli Hoyta začít doprošovat o povolení procházet *vlastním městem*. Kdy si poprvé uvědomila, že ani La Corona Negra, ani její Vévodkyně už v Downtownu nehrají první housle.

Vytáhla z kapsy telefon, zamračila se a nespokojeně ho zvedla nad hlavu. „Jak tady sakra nemůžu mít signál?“ rozdurdila se.

„Nejspíš nějaká parta antisignalistů odpálila další opakovač,“ odtušil Álvaro.

Brea se na něj nechápavě otočila. „Anti-koho?“

„O těch jsi neslyšela? Jsou přesvědčení, že za nákazu můžou rádiové vlny. Prej že způsobují infekční buněčnej rozklad. Takže zapalují signální opakovače po celým Downtownu, protože věřej, že tím zastaví epidemii.“

„Jak může někdo věřit tak očividný hovadině?“

„No, všimla sis někdy, že v Zóně o nákazu nezakopneš?“

„Jasně že ne. Vždyť v ní nežijou skoro žádný lidi, co by ji přenášeli.“

„Hm. A taky tam není žádný signál.“ Álvaro si poklepal na spánek. „Mají to promyšlený.“

„Ugh. Tobě mobil funguje? Tak zavolej Diegovi,“ nařídila mu Brea raději. „A zjisti, jak to vypadá u Viaduktu.“

Její hodinky hlásily 7.30 a. m., takže strávili v Zóně většinu noci. Někde vysoko nad nimi teď nejspíš první paprsky vycházejícího slunce dopadaly na nejvyšší špiče Centra. Určitě se tam už začínají připravovat na Vánoce. *Pche, připravovat, touhle dobou už tam nejspíš dávno řádí vánoční horečka...*

Zákaz vycházení skončil před půl hodinou,² a tak začala hus-tota chodců opatrně narůstat a strnulé ticho Zóny nahradilo hemžení rozsvíceného města. Do downtownského standardu to ale stále mělo daleko. Ulicemi, ve kterých dřív nebylo pro-davy lidí k hnutí, se teď proti sobě trosily dvě prořídlé řady namáčkuté ke stěnám domů, ústa pod rouškami zamčená na zá-mek a pohledy přilepené k zemi. A když Brea s Álvarem vyšli o pár bloků dál na uzoučké náměstíčko, kde si trhovci rozklá-dali stánky se zbožím, neuvítalo je halasné pokřikování, jaké by tu slyšeli před rokem. Místo křiku se teď hokynáři ohlašovali tlumenými hlasy, o jejich zboží se nikdo nepřetahoval, naopak, všichni si drželi ruce hezky u těla, a dokonce i dětští žebráci s dřevými šálami přetaženými přes ústa škemrali o almužnu jen potichu a nesměle, jako by k sobě nechtěli přitáhnout ne-žádoucí pozornost.

Vzduch naplnil nezaměnitelný odér koření a špinavé vody te-koucí po dláždění, přidalo se k němu ale ještě něco nového: štip-lavá kombinace octu a průmyslového lihu stoupající od lavorů a plechových misek, které měl každý z trhovců po ruce. Ty dva

2 Nedávejte šanci nákaze! Z nařízení Vrchního žalobce je nyní zakázáno vycházet do ulic mezi ____ hodinou večerní a ____ hodinou ranní*. Omezte svůj kontakt s lidmi, dodržujte zákaz vycházení a neopouštějte dům bez povolenky podepsané úředníkem Tribunálu úsvitu! * tiskář nechť doplní dle distriktu (Propaganda Tribunálu úsvitu, 2053)

pachy spolu sváděly neférový boj, ze kterého se Bree kroutil žaludek, ale prodavači je svým zákazníkům vehementně cpali až pod nos. Matka dvou dětí, s obličejí až po oči zakrytými rouškami z ušmudlaných hadrů, si od jednoho z trhovců vyžádala tři černé vlaječky na dlouhé plastové špejli a hodila mu do kalíšku se zapáchající tekutinou několik mincí. Obchodník hrnkem párkrát zamíchal a za hladového šplouchání si z něj tržbu vytáhl.

Jo. Jasně.

To vás před nákazou určitě ochrání.

Po vánoční náladě nebylo na tržišti ani stopy. Svátky sice byly za rohem, ale žádný z prodejců nenabízel kovoplastové atrapy vánočních stromků ani archy lisovaného balicího papíru. Nikdo z obyvatel nevyvěšoval do oken papírové girlandy. Místo toho byly stěny domů olepené nejnovějšími *nařízenými Vrchního žalobce*, spáry v oknech byly utěsněné utěrkami a chodci v ulicích pečlivě volili kurz v jakési kolektivní hře na *škatulata, škatulata, hejbejte se*, jako by předpokládali, že po nich kdokoli může v kterémkoli okamžiku skočit a kýchnout jim dávku vlhké smrti přímo do obličeje. Místo sezónního zboží se šarlatáni u stánků pokoušeli kolemjdoucím vnutit nejnovější výmysl, který je měl uchránit před nákazou, od dezinfekční tinktury vyráběné z krysí moči po šamanské techniky odvolávající se na kultury tak prastaré, že by si je i At'hiaka museli vyhledat na e-síti.

„Krysí moč! Roztok z destilované krysí moči nejvyšší kvality! Za cenu, kterou jinde nenajdete!“

„Amulety z odkrojkového popela, dámy a pánové, stoprocentně účinné proti nákaze, v prodeji jen a pouze u tohoto stánku!“

„Věčný plamen Posledního Mesiáše, vážení, přímo tady! Jiskra za pět dolarů, svíce k tomu za dolar, nemáte-li vlastní!“

A to všechno bylo zahalené do smutečního hávu černých závěsů a ručně kreslených plakátů s obrazem *spasitele nezávislého Downtownu*. Nejdelší fronty se dnes stály u narychlo stlučených stánků, které nabízely černé vlaječky na špejlích a papírové lampiony. Město se připravovalo na dnešní velký smutek. A mezi-

tím se ulicemi rozléhaly ozvěny šibeničního zvonu. To jak klágeri Tribunálu úsvitu vedli na ranní popravu dnešní várku zrádců nového režimu.

Člověk by čekal, že po takové době už zrádci dojdou.

Ale ne.

Vždycky se najde někdo, koho je lepší pověsit.

Brea zamračeně přistoupila k jednomu z mála volných výklenků, který ještě žádný hokynář nestihl zastavět svým krátkodobým podnikatelským záměrem, a prohlédla si fixou pokreslené archy papíru, které tam nejspíš za pár drobných ještě před úsvitem vylepila skupinka Tribunálem zfanatizovaných dětí.

Probírat se jimi bylo jako odlupovat letokruhy ztrouchnivělého stromu. Dnešní vrstvě vévodily černo-červeno-bílé portréty Geralda Shawa, *Nejvyššího soudce, spasitele a otce Downtownu!* Ale když Brea jeden z nich sloupila z nakupených vrstev lepidla a papíru, vykoukla zpod něj kresba Killiana Hoyta, která zdobila každé nařízení Tribunálu z posledního půl roku. Usmíval se na ní skromným, dobráckým způsobem, o kterém Brea pochybovala, že ho byl ve skutečnosti vůbec schopný, a ukazováček s prostředníčkem pravé ruky zdvihal ve znamení míru a dobré vůle. *Dohlížím na vaše bezpečí*, vkládal slogan Hoytovi slova do usmívajících se úst.

Jo. To zrovna.

Vrchní žalobce, psalo se pod textem tučným, pečlivě vykresleným písmem, ale podtitulek *Léčitel Downtownu* někdo přeškrtl tlustým fixem a místo něj dopsal: *Porota. Kat.*

Jen za ta dvě slova by si jejich autor nejspíš vysloužil oprátku.

Zaryla nehty pod nános Hoytových podobizen a odlepila je od nejspodnější vrstvy. Z ní na ni vykoukl první plakát, který na betonovou stěnu domu kdy kdo nalepil: jeden z těch, které klágeri vyvěšovali ještě v lednu, když celý Tribunál úsvitu sotva začínal. *Svatá trojice svobodného Downtownu.*

Gerald Shaw.

Gasz.

A Dawner.

Álvaro, stále ještě s telefonem u ucha, jí šťouchnutím naznačil, že by se neměli zbytečně zdržovat, a vyrazil ulicí dál. „*Sí, sí,*“ přikyvoval. „*Espera, cabrón.* Hej, Breo...“

Brea ho ale nevnímala.

Pohledem zachytila člověka stojícího na nejbližším rohu. Stepoval před stánkem s krysím gyrem a právě babičce v umaštěné zástěře nutil dvě bankovky za tortillu zabalenou v papíru. Prodavačka se ale horlivě dožadovala mincí. Dolarovku si v octu nevymáchá.

Měl na sobě potrhanou mikinu s kapucí. A na tváři masku se zrcadlovými očníci a plynovým filtrem.

Brea zamrkala. Maskovaný konečně babičce bankovky vnutil a vyrazil ulicí Breiným směrem.

Pak si masku nadzdvihl a — v otevřené rebelii proti nařízení režimu, který sám hrdě zastával a který konzumaci potravin na ulici trestal pranýřem — se zakousl do své snídaně.

Měl tvář čerstvého čtyřicátníka.

Jen další kläger...

„Hej, Breo, vnímáš?“

Hm?

Álvaro jí poklepal na rameno, aby si vyžádal její pozornost. „Diego říkal, že od Viaduktu nemá žádný zprávy.“

Sakra.

„Fajn. Řekni mu, ať na nás počká na stanovišti.“

„Na nás?“ Álvaro si odevzdaně zdvihl telefon k ústům a řekl: „*Diego, espera, por favor.*“ Pak se pohledem vrátil k Bree. „Breo, ty už dneska nikam nejdeš.“

Brea nakrčila obočí. „A o tom ty rozhoduješ odkdy?“

„Strávila jsi v Zóně skoro celou noc...“

„Stejně jako ty...“

„... a musíš se jít vyspat a připravit na večer. To je teď důležitější než nějaký hony na fantomy v Zóně...“

„Tak znova, *odkdy* o tomhle rozhoduješ *ty*?!“ vyjela na něj. „To já tam Hoyta navedla, je to moje zodpovědnost. A navíc, když

jsem se ptala naposledy, tak jsem byla Vévodkyní La Corona Negra *já*, ne ty.“

Jeden z chodců, který kolem nich právě pospíchal ke stánku s fritovanými červíky, se po nich rychle ohlédl — pročež bleskově usoudil, že bude lepší předstírat, že nic neslyšel, a kvapem pokračoval v chůzi.

Álvaro si trpce skousl spodní ret. „A přesně proto bych doufal, že budeš mít víc rozumu...“

„Aha. Takže to, žes mě na Vítěznu vzal s sebou, měla bejt úlitba, abych ti dala aspoň na chvíli pokoj?“

„Ne. Ale byla to chyba.“

To zabořelo.

„Co kdybys tam dneska umřela?“ dorážel Álvaro dál. „Co kdyby se ten černej rozhodl, že tě tím RF-AREM rozstřílí na cucky? Nebo hůř — co kdybysme tam Sklípkanu fakticky našli? Co kdybys skončila stejně jako ten At’hiaka? Co by s Coronou bylo pak?“

„Co by? Převzal bys ji ty,“ pokrčila Brea rameny.

„Tak to matka nechtěla,“ zavrtěl Álvaro hlavou.

„A? Co na tom teď záleží?“ rozohnila se Brea. „Copak *mě* se někdy někdo ptal, co chci *já*?!“ Dav spěchající ulicí je obtékal jako řeka skálu. „Já nejsem vůdce. Nejsem žádnéj *politik*, *já*... *já* jsem *voják*...!“

„Ne, Breo. Nejsesh. Podívej... Viděl jsem to na Okudžó a viděl jsem to i dneska. Víím, že bys chtěla, ale... jseš impulzivní. A emocionální. Neumíš zachovat chladnou hlavu ve chvílích, kdy na tom sakra záleží. A to tě v Zóně může stát krk. Věř mi, že mě bolí to říkat, ale ani zdaleka ne tolik, jako by mě bolelo zjistit, že mám pravdu.“

Stáli na okrajích svého soukromého ostrůvku a vzájemně si uhýbali pohledem.

„Tak... to jsem ráda, že to víím,“ promluvila konečně Brea. „Fakt díky, brácho.“

Álvaro bezradně rozhodil rukama. „Hele, *já* víím, jak moc tě to žere. Ale právě teď musíš bejt tím, co Downtown potřebuje.“

A Downtown teď potřebuje vůdce. Víc než co jinýho, víc než kdy dřív.“

„Fajn...“

„Vím, že bys radši vyrážela za dobrodružstvím do Noční zóny, ale...“

„Fa-ah, *dobrodružství*?“ zopakovala nevěřičně. „To to dneska bylo? *Dobrodružství*?“

Álvaro se zarazil.

„Máš dojem, že jsem si to dneska užívala?“ vyprskla nakvašeně. „Plížit se tmou a čekat, za kterým rohem na nás číhá garda? Ohledávat mrtvolu lidí, který jsme *my* měli chránit?“

Álvaro bezradně pokrčil rameny. „No, já myslel... Pořád mluvíš o tom, jak nechceš strávit zbytek života za stolem, že chceš být... v první linii, blíž akci...“

„No, tak tohle bylo blízko až až,“ odsekla. „Ale víš co, je to pořád lepší než sedět v Butcher's Bait a čekat, jestli se odtamtud vrátíš ty.“

Álvaro chvíli překvapeně mlčel. Město kolem nich bezelstně proudilo dál. „Breo... o mě se bát nemusíš.“

Nebyla si jistá, jestli mu věří nebo mu prostě jen tak strašně moc věřit chce. Jako by cítil, na co myslí, překřížil si ruce na břiše. V místě, odkud mu loni na Vánoce, s roztřesenýma rukama a očima plnýma slz, vytahovala zakrvácené broky.

„Fajn,“ řekla jen.

Álvaro se nejistě ošil. „Můžu Diegovi říct, ať pro tebe někoho pošle...“

„Myslím, že dojít do Butcher's Bait ještě zvládnou sama, díky.“

„Dobře. Odpočiň si. Dej se dohromady. Vím, že je to jenom proslov, ale teď je to vážně důležité, jo?“

Právě teď by Brea mileráda dala přednost staré dobré přestřelce před tím, co ji dnes odpoledne čekalo. Přesto odevzdaně přikývla. Chvíli se zdálo, že jí Álvaro dá na rozloučenou pusku na čelo. Místo toho nakonec jen pokývl hlavou.

„Hodně štěstí, *Duquesa*.“

Původně doufala, že se do večera alespoň na chvíli vyspí, ale nakonec se po pár hodinách bezvýsledného převalování a hypnotizování stropu zvedla, dala si studenou sprchu, otevřela matčinu šatní skříň a začala se připravovat.

Dřív se domnívala, že její matce na vzhledu příliš nezáleželo. Teprve později pochopila, že vizáž nebyla pro Vévodkyni ničím jiným než další zbraní v jejím arzenálu. Pokaždé když vyrazila rokovat s pohlaváry města pod Plošinou ve vyšisovaném tílku a kapsáčkách a dávala na odiv polámané nehty na mozolovitých prstech, nebyla to nedbalost: byla to strategie.

Brea si dodnes pamatovala, co na sobě její matka měla na posledním vyjednávání, kterého se kdy účastnila.

Obyčejný župan.

„Breo. Vzbud' se.“

Bylo to v noci na Nový rok. Brea tehdy usnula vsedě na židli, hlavu položenou na nočním stolku vedle postele, ve které ležel Álvaro s rozstříleným břichem. To když se pokusil zabít Dawnera během jeho návštěvy v Butcher's Bait — a brokovnice se mu při výstřelu roztrhla v rukou.

„No tak!“ cloumala jí matka předloktím. „Vstávej, rychle!“

„Hmmm?“ zabručela Brea rozespale. „Co... Kam...?“

„Dolů. Teď hned,“ naléhala matka. Ani se nepřevlékla. Jako by si nemohly dovolit ani těch dvacet vteřin navíc. Vyrazila ke dveřím v domácích kalhotách a županu přehozeném přes nahá ramena. A s řádkem smáčeným krvavými krůpějemi omotaným okolo čela.

„Zbraň nech tady,“ napomenula Breu, když viděla, jak ze stolku sbírá svoji SP-pětku. „Prosím.“

Brea si nepamatovala, kdy naposledy slyšela svoji matku prosit.

Nepamatovala si ani, že by ji kdy viděla takhle vystrašenou.

Sešly po schodišti do jateční místnosti za prodejnu Butcher's Bait. A Brea tiše polkla, když si uvědomila, v jaké se právě ocitla společnosti.

U řeznického špalku uprostřed místnosti seděli Gerald Shaw a Gasz.

„Vaše výsosti! Konečně!“ zajásal Gasz, jakmile se objevily na schodišti. „Wow! Chci říct... prostě... *Wow!* To bylo žůžo, co?“ hýkal nadšeně a čerstvá rána v obličejí, tam kde by měl mít nos, se mu při každém nádechu děsivě rozšklebila. „Šťastnej Novej rok, všichni! Chachá, šťastnej novej!“

Ani Gerald Shaw, ani Vévodkyně ale jeho nadšení nijak viditelně nesdíleli. Shaw trpce klopil pohled k rýhám od sekáčku brázdícím desku špalku. A Vévodkyně se na posledním schodu rychle otočila k Bree.

„Nic neříkej,“ šeptla. „Jen poslouchej. Chci tě tu, ano?“

„No tak!“ zahalasil Gasz dotčeně. „Proč mlčíte jako zařezaný? Copak to nebyla ta nejvíc nejrajcovnější věc, kterou jste kdy v životě viděli? Cháron prostě... *vžžžum báááááác!* Vždyť to bylo *EPICKÝ!*“

„A nebylo to vůbec podle plánu,“ poznamenala Vévodkyně. Jenže něco v jejím hlase chybělo. Ten chlad, který obvykle připomínal čepel nože hledající cestu mezi žebry, byl ten tam. Teď to byla jen chabá námitka. „Plán byl, abychom *my* skončili nahoře.“

„No, tak do *tohohle* plánu nám bohužel někdo hodil vidle,“ zaskaredil se Gasz.

„Kdybyste Dawnera zabil, jak jsem vám nařídila...“ zmohla se Vévodkyně na další námitku, ale nedostala ani šanci ji dokončit.

„Ach! Jistě, nastotísíckrát se vám omlouvám!“ Gasz vycenil zuby. „Co na současný situaci ve vás vyvolalo dojem, že tu pořád ještě vydáváte rozkazy, *vaše výsosti?*“ Poklepal na řeznický pult. „Je tohle snad kulatej stůl? Nebo je to špalek, na kterým se sekaly hlavy kuřatům?“

Brea vykročila kupředu, ruce zaťaté v pěst. Ale matka ji bleskově zastavila vlastním tělem.

Gasz se na ně mlsně ušklíbl. „Copak jste nedostala všechno, co jste kdy chtěla? Doser a jeho Impérium? Pryč. Radniční garda? Rozprášená ve větru. Zbývá jen vyřídit Občanský centrum a Downtown je náš!“

„Náš?“ zopakovala Vévodkyně jedovatě.

Gasz se pohrdavě ušklíbl. „Přece si nebudeme namlouvat, že byste cokoli z toho dokázala beze mě. To já dovedl Downtown před Chárona. *Za pět — blbejch — dní.*“ Stoupl si za stále mlčícího Shawa a poplácal ho po ramenou, jako by byl kouč a Shaw jeho zápasník v ringu odpočívající před posledním kolem. „Důležitý je mít správný maskoty. A já bych řekl, že tady se Shawem by nám to na plakátech moc a moc slušelo, ne? Koneckonců, právě teď jsme nejspíš dvě největší rockový hvězdy v celém Downtownu, co říkáš, Geralde, *praotče nuzácké revoluce?*“

Brea napjatě sledovala Shawovu tvář. Nebyla si jistá, co přesně v ní touží najít. Nejspíš doufala, že konečně něco řekne, že alespoň ucukne, že udělá cokoli alespoň vzdáleně připomínajícího vzdor a s ním i hrdinu, kterého uctívala celé mládí.

Ale Shaw pouze zvedl oči a věnoval Bree dlouhý, zmučený pohled. Jako by jí chtěl říct, ať vyrazí ze dveří a utíká, dokud jí bude stačit dech.

„Právě teď v Downtownu panuje vakuum. A už za chvíli to ostatním dojde a všichni mu budou chtít vdechnout něco vlastního vzdoušku do plic. My máme šanci to udělat jako první. Někdo tady tomu přece musí velet, až Downtowneri pověsí posledního papaláše z Občanského centra, no ne?“

„Chcete Blackout,“ promluvil Shaw konečně. Hlubokým, smířeným hlasem.

„Meh.“ Gasz bez zájmu mávl rukou. „Blackout je loňskej snůh. Chci něco novýho. Něco svěžího, něco, s čím si budu moct *vyhrát*, čím... čím se budu moct *zabavit.*“ V očích se mu ďábelsky zalesklo. „Nechápete to, nikdo z vás. Ani nemůžete. Tady nejde o Downtown. Jde o Centrum. A já s ním ještě ani zdaleka nejsem hotovej...“

Pak se z prodejny ozvalo zaskřípání vchodových dveří.

„No vida!“ tleskl Gasz nadšeně dlaněmi. „To bude náš poslední host...“

Do dveří vešel třetí muž. Bree trvalo několik příšerných vteřin, než si uvědomila, že ho nevidí poprvé. To proto, že když ho viděla naposledy, spodní část jeho tváře se nerozpouštěla do can-courů roztavené tkáně.

„Tady s panem Krysařem se už ostatně všichni znáte, že?“ poplácal ho Gasz po rameni. „Takže přejděme rovnou k věci. Ohledně té bomby, co jste mi o ní říkal...“

Po půl hodině vybírání zvolila Brea cestu nejmenšího odporu a vylovila ze skříně černé sáčko a kalhoty s vysokým pasem. Nepochybovala, že se v tom bude cítit jako ve svěrací kazajce, ale někdy si holt strategie žádala o něco reprezentativnější úbor.

Všechny šaty v té skříně nechala po matčině pohřbu přeprat. A přesto, když si je teď měla vzít na sebe, cítila se, jako by se soukala do čerstvě svlečené hadí kůže.

Ze zásuvky vytáhla matčino pouzdro se šminkami a neohrabanými tahy štětcem se pokusila zakrýt kruhy pod očima několika vrstvami pudru.

Připadala si jako klaun. Ale to byla ostatně záležitost celého posledního půl roku.

Kalendář na stěně oznamoval, že dnes je dvanáctého prosince. Ani ne za dva týdny tu měly být Vánoce, jediných pár dní v celém roce, během kterých se lidé v Downtownu dokázali obelhat, že jejich životy nejsou *totální peklo*, a byli alespoň na chvíli šťastní, ale... ne letos. Ne když je půlka města uzavřená kvůli karanténě...

A ne když Gerald Shaw, symbol svobodného města pod Plošinou, především umřel na nákazu.

Jako by městu ze dne na den došly i poslední zbytky sil předstírat, že se neřítí hlavou přímo proti zdi. Právě teď dojížděli na setr-

vačnost v očekávání pohřbu a smutečních oslav, ale co pak? Co až si Downtown uvědomí, že všechny ty řeči o nezávislosti a svobodě byly jen masovou iluzí založenou na uctívání starce, který ani sám nevěřil vlastnímu kázání?

Brea si uvědomila, že zírá do zrcadla se štětcem od pudru nazdařbůh zabodnutým do d'olíčku na bradě. Hnusilo se jí všechno, co se teď v Downtownu dělo. Ale ze všeho nejvíc se jí hnusila její vlastní neschopnost přesvědčit se, že to *není její zodpovědnost*. Downtown na tom ještě nikdy nebyl tak zle jako teď. Nákaza řádila v ulicích, garda masakrovala noční kolonie a říct, že se jim celý ten experiment jménem *Tribunál úsvitu* za poslední půlrok vymkl z rukou, by bylo hrubé podcenění skutečné situace. Nikdo netušil, co bude zítra, a podle Álvara to měla být právě ona, kdo přinese odpovědi, jenže...

Nikdy se nikoho neprosila, aby byla Duquesou. A dala by kdovíco za to, aby jí být nemusela.

Odložila šminky, postavila se před zrcadlo v rohu místnosti a oblékla si svůj dnešní outfit — pročež se při pohledu na svůj odraz zašklebila odporem. Střih sáčka se jí nepříjemně zařezával do ramen a kalhoty jí svíraly v pase jako nevybíravý taneční partner, ale to, co se jí tak hnusilo, nebyly ty šaty jako takové. Byla to ta holka v nich, která právě vyměnila zdání společenského statusu za možnost pořádně dýchat. Jen aby udělala lepší dojem na lidi, kterými opovrhovala, v zájmu věci, ve kterou nevěřila.

Několik chvil si toužebně pohrávala s myšlenkou ze sebe všechno to oblečení strhat a jít místo toho ve stejných vojenských kalhotách, ve kterých se ráno vrátila z Noční zóny.

Když si za pas zastrkávala pistoli (ani náhodou nehodlala vyrazit bez ní), rukávy se jí nepříjemně napnuly kolem loktů. *Kdyby mě v tomhle někdo přepadnul, musela bych se nejdřív poprat s těma vycpávkama v ramenou...*

Možná proto předala mamá žezlo mně, a ne Álvarovi.

Jemu by musela kupovat celej novej šatník.

Nerozuměla tomu. Proč ona. A proč ne on.

On byl její syn — ona byla jen adoptovaná holka z ulice. On byl starší, zkušenější, oblíbenější — ona byla *princessina*, která se nikdy nezúčastnila jediném nájezdu. Ne snad že by nechtěla, ale zatímco ostatní *caballeros* vyráželi do města vybírat výpalné, ona trčela v Butcher's Bait s předválečnými učebnicemi ekonomiky a diplomacie. Štvalo ji to k smrti. A co hůř, když teď došlo na to, na co ji matka údajně celou dobu připravovala, připadala si stejně naprosto ztracená.

„*Duquesa?*“ Ve dveřích do pokoje se po zdvořilém zaklepání vynořila hlava Carlose, jednoho z jejích *caballeros*, který jí dělal řidiče. „Už je čas.“

Přikývla na souhlas. Ale než se doopravdy otočila k odchodu, pohled jí padl na bundu přehozenou přes pelest postele. Byla stará — dost stará na to, aby pamatovala svět ještě před válkou —, odrbaná a zjevně šitá pro někoho, kdo byl v ramenou mnohem širší než ona. Zpod žmolků drolící se koženky na zádech na ni cenilo zuby logo bengálského tygra s hokejovou helmou naraženou přes uši.

Brea si tiše povzddechla. Pak sebrala bundu z postele a oblékla si ji. Byla jí tak velká, že se do ní i s vycpanými rukávy sáčka bez problémů vešla. Ne snad že by to bylo nějak zvlášť pohodlné. Nebo že by to dobře vypadalo. Ale něco na té bundě — možná její vůně — ji uklidňovalo přesně tím způsobem, jaký teď potřebovala.

Cítila se alespoň o trochu víc *svá*.

Tak ať už to máš za sebou.

Den, kdy Gerald Shaw před čtyřmi lety vyrazil v čele celého města pod Plošinou směrem k Ikarovu náměstí, byl bezpochyby největším dnem v dějinách Downtownu.

Jediný, který se mu od té doby alespoň přiblížil, byl den, kdy se konal jeho pohřeb.

Na Obrubni, kde se ceremonie měla odehrát, se první truchlící začali scházet, hned jak ráno pominul zákaz vycházení. Lidé si brali volno z práce a těch několik škol, které stále ještě fungovaly,

hromadně omlouvalo celé třídy, aby studenti mohli jít vzdát poctu jednomu z největších Downtownerů, jaký kdy žil.

Za jiných okolností by něco takového nebylo možné — regulace Tribunálu umožňovaly hromadně shromažďování jen na určitých místech a v určitý čas, jako pro potřeby nákupů na tržištích nebo za účelem sledování veřejné popravy —, pro dnešek ale režim udělal výjimku. Brea ani v nejmenším nepochybovala o tom, že Hoyta vedl k zákazu shromažďování o něco méně strach z nůžky a o něco více strach z revolty. Pokud ostatně Downtowneri v něčem doopravdy vynikali, byla to ochota vyjádřit svou nespokojenost s věcmi veřejnými pomocí staré dobré demonstrace. Ale těžko uspořádáte demonstraci, když mají klágeri právo uvázat vás na pranýř jenom proto, že jste šli s manželem na nákup *bez náležitého rozestupu*.³

Ovšem jak Álvaro správně předpokládal, nikdo v Tribunálu neměl odvahu Downtownerům zakázat složit poslední poctu otci města pod Plošinou. Kdyby to zkusili, ani všichni jejich klágeri by je neuchránili před vztekem, s jakým by se na ně celé město sesypalo. Uzavřeným distriktům se měl obřad vysílat přímým přenosem a kdokoli z centrálního Downtownu ho mohl vidět na vlastní oči beze strachu z pranýře. A tak se toho večera lidem na Obrubni naskytl pohled, který po posledním roce, během něhož si všichni zvykli na prázdné ulice, působil jako úplné zjevení.

Na Shawův pohřeb dorazily desetitisíce lidí.

Brea na místo přijela autem. Už jen to pro ni byl ohromný krok mimo komfortní zónu. Auta jako taková byla v Downtownu velká vzácnost (kromě několika horních bloků nebyly pod Plošinou

3 Zachovávejte dostatečné rozestupy! Z nařízení Vrchního žalobce jsou občané na veřejných místech povinni držet se od sebe nejméně na šest stop, a to pod pohrůžkou pokuty či pranýře. Svou zdrženlivostí chráníte své spoluobčany i ty, na kterých vám záleží nejvíce! (Propaganda Tribunálu úsvitu, 2053)

ulice pro automobilovou dopravu ani dost široké) a Brea z nich vždycky chytala klaustrofobie. Carlos ji ovšem ujistil, že pěšky nemají šanci se až k Obrubni dostat. A tak poté, co vystoupili ze zdymadla v patře F, nasedli do připraveného vozu (jednoho z těch, které dřív patřily Občanskému centru) a vyrazili do středu dění po čtyřech kolech. To znamenalo rozrážet nekonečné davy zoufale pomalým tempem — o třech kontrolních stavištích samaritánů nemluvě —, což Breině klaustrofobii kdovíjak nepomáhalo.

A když dorazili na místo, bylo ještě hůř.

Obrubeň byla široká promenáda kolem nejvyššího patra downtownského Propadla. Právě teď úplně přetékala lidmi, kteří se na sebe mačkali přímo s mučednickou ochotou. Strach z nálezky byl ten tam. Jako by se milerádi nechali olízat od hlavy až k patě, jen aby mohli být u toho, až Shawovo tělo vzplane na pohřební hranici. Takovou sílu měl jeho odkaz.

Dav vyzbrojený vlaječkami a transparenty se postupně rozlil i do okolních ulic a promenád, které se teď otřásaly skandovanými hesly a houपालy do rytmu žalozpěvů. Lidé vyvěšovali transparenty z oken a balkonů a pouštěli hudbu z okolních střech. A když bzučení neonů utichlo a na město padla umělá tma, začaly se rozsvěcet první lampiony.

Brea nejspíš nikdy neviděla tolik lidí na jednom místě.

Obrubeň byla jednou z posledních otevřených prostor, kde bylo vůbec možné podobnou akci uspořádat. Většinu z nich — od Ikarova náměstí po Památeční park, kde svoje proslovy pořádal Loovicke — spolkla Zóna; a taht lidi na Lincolňák, kde se před necelým rokem odehrála bitva o Harringtonovu střední lékařskou, nejspíš připadalo příliš morbidní i Tribunálu. Zbyla jen Obrubeň — a Tribunál se podle toho zařídil. Pokud po pádu Občanského centra existovalo v Downtownu epicentrum moci, bylo to tady: na vrcholu Propadla, ve zdech pokroucené budovy, kterou od zřícení na dno Temnat držela jen křivolaká konstrukce desítek lešení a prampouchů zabodnutých do okolních domů

jako párátka držící pohromadě nepovedený výtvar amatérského modeláře.

Bastila.

Pokud Brea věděla, dřív bývala Bastila kostelem Katatonické církve Posledního Mesiáše. Ne že by tam snad chodila na bohoslužby, ale moc dobře si pamatovala na to pozdvížení, když ho Tribunál obsadil a udělal z něj svoje hlavní sídlo. S vírou si totiž nový režim dvakrát netykal.

Kostel Posledního Mesiáše nad Propadlem nikdy nebyl žádný zázrak downtownské architektury: bylo to vlastně jen několik betonových buněk usazených jedna na druhé. Když si v něm klägeři zřídili sídlo nového režimu, budova se pod vší tou nezvyklou vahou začala pomalu hroutit. A klägeři postupně přidávali další a další opory, až začala připomínat gotickou katedrálu. Jen se místo o kamenné oblouky opírala o bezpočet záchranných lešení a traverz, které vrazili mezi její stěny a některý z přilehlých bloků, jako by usínajícímu muži strkali sirky pod víčka.

Teď se zpola zhroucená silueta Bastily hrbila nad Propadlem jako nějaké hladové, uzoufané monstrum a...

... a víš ty co, Breo, to vůbec není marná metafora.

Brea si nasadila roušku, vystoupila z auta a v doprovodu dvou *caballeros* se prodrala davem ke vstupní bráně do Bastily. Očima přitom zabloudila k jedné z plošin, zavěšené na kovových lanech u samotné špice budovy. Byla to platforma výtahového kladkostroje, který tu nechali vystavět Shaw s Krysařem. Právě tímhle strojem vytáhli tu bombu z Temnat. EMP nálož, která ze vteřiny na vteřinu poslala půlku Downtownu doslova do doby temna.

Od toho dne kladkostroj nikdo nevyužil. Jen dělal křoví při ranních popravách.

Brea mlčky sledovala, jak několik klägerů dokončuje na ochozech Bastily poslední přípravy před zahájením smutečních proslovů. *Tam někde budeš za chvíli stát ty, holka. Snad nedostaneš závrat'...* Právě nožem odřezávali oprátky dnešním třem odsouzencům.

Jeden po druhém se zřítili do temnoty Propadla za hranou Ob-
rubně. Tíše, neobřadně, beze slova protestu, mrtvé oči ještě stále
otevřené. Dřív se nepřátelé režimu topili, na počest toho, jak to
udělal Gasz Oscaru Morganovi ve svém proslulém živém vysílání.
Od té doby se ale z vody stala mnohem vzácnější komodita, a tak
si dnes klágeři vystačili s oprátkami. Těla pak shazovali přes okraj
lešení do tmy pod Bastilou.

Než přišel Tribunál úsvitu, jediní lidé, kteří končili na dně
Propadla, byli oběti Radniční gardy po Shawově Pochodu.

Ale časy se mění...

Klágeři ji i s ochrankou vpustili dovnitř. Všichni dnešní řeč-
níci měli mluvit z hlavního lešení, zatímco na jednom z těch ve-
dlejších už stála připravená vatra se Shawovým tělem, prozatím
nezapálená a zahalená černým závojem. Řečníků byla nemalá
řada. A jak se Brea teprve včera dozvěděla, ona měla být jedním
z těch prvních.

„Posunuli jsme vás v harmonogramu trochu dopředu, vzhle-
dem k tomu, že Vrchní žalobce dnes nebude přítomen,“ vysvět-
loval jí jakýsi kláger navlečený v nemístně působící reflexní vestě,
která ho označovala jako jednoho z těch *důležitých*.

„Počkat... Jak jako že Hoyt *nebude přítomen*?“ zopakovala po
něm Brea nechápavě.

„Bohužel, madam,“ zavrtěl kláger hlavou. „Rozhodl se, že jeho
povinnosti v Noční zóně mají prioritu.“

Brea zamrkala.

Prioritu? To leda hovno.

*Dnešek by si Hoyt nenechal ujít, ani kdyby se mu na Viaduktu
zjevil sám Poslední Mesiáš.*

Něco se tam muselo kardinálně posrat...

Zkontrolovala telefon. Žádné nové zprávy. Zkusila zavolat bra-
trovi, ale volané číslo bylo mimo signál.

Sakra, Álvaro...

Hlasy zvenčí Brea sotva vnímala. Zůstala sedět tam, kam
ji usadili, na chodbě vedle dveří do hlavní síně pevnosti, prsty

propletené, ztracená v myšlenkách, zatímco budovou otráslly vlny potlesku tak silné, že to museli slyšet snad až nahoře v Centru.

Zed' za jejími zády byla posetá dírami po kulkách, stejně jako rozstřílené rámy oken vyhlížejících na Obrubeň. Krátce nahlédla do síně za dveřmi. Ani tady se klágeri neobtěžovali napravit škody po lednové přestřelce s gardou. *Nejspíš mají moc práce s všemi lidmi...*

Hlavní síň Bastily byla původně hlavní lodí kostela — a do značné míry stále působila jako opravdový svatostánek. Jen místo Posledního Mesiáše byl teď zasvěcený mnohem horším podvodníkům. O tom si Brea nedělala žádné iluze.

Byla ostatně u toho, když ho Gasz zařizoval.

„Ve jménu Posledního Mesiáše a sedmera jeho andělů, zadržte!“ křičel kněz z plných plic, zatímco ho jeden z klágerů nešetřně táhl ze síně pryč. „Zanechte toho šíleného počínání...!“

„Tvůj Poslední Mesiáš mě znásilnil jako malého kluka!“ houkl po něm Gasz. „A všech sedmero andělů si u toho do kruhu honilo perutě!“ Utřel si sliny rozčilení z úst a s nepřesvědčivým úsměvem se otočil zpátky k ženě, která seděla za stolem naproti němu s poznámkovým blokem v rukou a diktafonem položeným před sebou. „Uf. Pardon. Jak že zněla ta otázka?“

Brea rozhovoru trpce přihlížela. Měla za úkol zajistit, že tu dnes všechno proběhne hladce a bez jakýchkoli zádrhelů. Upřímně ale netušila, jak má něco takového vůbec zaručit, a tak jen mlčky sledovala, jak jeden z Gaszových lidí podkopává knězi nohy a za vlasy ho táhne po podlaze pryč. Nebylo to poprvé, co tu tohohle klágera viděla. Minulý týden ho zahlédla na ošetřovně, jak zašívá raněné — *říkali, že je to bejvalej samaritán* —, ale jak se zdálo dneska, s nějakou Hippokratovou přísahou si zřejmě kdovíjaké starosti nedělal.

„Vaše pravé jméno,“ zopakovala žena s poznámkovým sešitkem v rozklepaných dlaních. Kdoví co čekala, když dostala od svého šéfredaktora za úkol udělat interview s jedním z vůdců nového režimu, ale zřejmě by se nenadála, že se rozhovor bude odehrávat přímo během vyklízení kostela.

Bývalého kostela.

„Eh,“ mávl Gasz znuděně rukou. „A k čemu? Je to jen sekvence písmen. Proč máme potřebu si k vlastní identitě napevno poutat slova, který nám někdo přiřknul ještě předtím, než jsme vůbec dokázali vidět barvy?“ Když ale reportérka stále čekala na odpověď, dodal: „Nějaký jsem míval. Už jsem ho zapomněl. Nemáte cigáro?“

Žena sklopila oči zpátky k bločku. „Vaše tvář je jednou z nejslavnějších v celém Downtownu,“ přednesla. „Mnozí vás považují za otce *nového* downtownského obrození.“

„A to tam někde máte otázku, nebo se mnou flirtujete?“ mlaskl Gasz.

Žena polkla a rychle dodala: „Proč jste si jako symbol Tribunálu úsvitu zvolili právě Dawnerovu masku?“

Brea podvědomě sevřela ruce v pěst. Klágeři v čele síně právě z oltáře shazovali svíce a přetahovali přes něj plátno se symbolem plynové masky.

„Jako proč ne můj ksicht?“ zasmál se Gasz. „Ne, na to jsem moc skromnej. Víte co, ta maska...“ Zamyšleně přežvýkl. „Chm. Víte, je to otázka úcty. Abyste rozuměla, Dawner byl můj *drahej přítel*.“

Brea šklubla hlavou vzhůru.

„Celý to obrození, o kterým jste mluvila,“ vysvětloval Gasz ledbabile, „to jsme všechno začali spolu. Je strašná škoda, že se nedožil toho, aby ho se mnou i dokončil. Určitě by na nás byl pyšnej.“

„Zastáváte názor, že jeho maska měla symbolizovat úpadek Downtownu?“ navázala reportérka. „Nejen znečištění vzduchu a vody, ale rovněž odcizení jeho občanů jeden druhému?“

Gasz se zmateně poškrábal na bradě. „Huh. Vidíte, já si vždycky myslel, že to prostě jenom dobře vypadá.“

„Koneckonců i vaše vlastní *předávka*...“

„Jo, víte, myslím, že hledáte věci tam, kde žádný nejsou, madam,“ řekl. Reportérka se zarazila uprostřed pohybu, propisku nad papírem už už připravenou k opsání elegantní tematické hyperboly. „Ne všechno je ve skutečnosti nějakéj skrytej poetismus, kterej se dá jehlou sešít do příběhu s hřejivou pointou na konci. Kdyby jo, ochránce Downtownu by neumřel jako ubožák pod zhroucenou výtahovou šachtou, nemyslíte?“

„Chybí vám?“

Ta otázka ho zastihla naprosto nepřipraveného.

„Říkal jste, že byl váš přítel,“ dodala reportérka, když nechápavě zamrkal.

„Ehm... jo, jasně,“ zamumlal, ale překvapený výraz mu z tváře nezmizel. „Chybí mi,“ vyslovil nahlas, pomalu a pečlivě, ale ne pro její diktafon.

Jako by si chtěl být jistý, zda vlastním slovům opravdu správně rozumí.

„Tragédie, že?“ probral Breu ze zamyšlení muž, ve kterém matně rozpoznala jednoho z bývalých papalášů Občanského centra, nyní zapáleného downtownského aktivistu. Tušila, že už s ním jednou mluvila, možná dokonce u řeznického pultu v Butcher's Bait, *ale proč vlastně?* Snad ho chtěl Hoyt prověřit, jestli je opravdu tak oddaným následovníkem nového režimu, jak se tváří. Kdoví? Ani si nepamatovala jeho jméno. „Pro tohle město, myslím,“ dodal. „Byl to veliký muž.“

Brea na to neřekla ani slovo.

Celý Downtown dnes oplakával svého největšího hrdinu. Ale ona neuronila ani slzu.

Stále si totiž až moc dobře pamatovala ten den, kdy se Gerald Shaw vrátil ze záhrobí. Pamatovala si jeho tvář, když se v Butcher's Bait setkal s její matkou: a její výraz si pamatovala zrovna tak.

Je těžké oplakávat mučedníky, když víte, jak to bylo *doopravdy*. „Slečno Kensingtonová. Jste na řadě.“

Neurčitý opar vzdáleného hluku se slil do tvaru dvou tenoučkových jehlic a probodl Bree bubínky. Sotva si stihla stáhnout odřetou tygří bundu z ramen a už ji kdosi vyváděl po schodišti vzhůru, kdosi další prostrčil dveřmi ven a ona vyklopýtala na rozvrzané lešení.

Lomoz, který ji přivítal, byl tak ohromující, až jí málem podlomil kolena. Kombinace potlesku, hučení, vrískotu i nefalšovaného pláče na ni dolehla jako tsunami a stálo ji veškerou sílu vůle, aby se okamžitě neotočila a neutekla zpátky do zákulisí. Nechtěla tady být, neměla tady být, *na co si tu mám sakra vůbec hrát, vždyť tohle celý byl Álvaroův pitomej nápad...!*

Roztřeseně dokráčela až k mikrofonu na okraji ochozu. Připadala si, jako by stála na molu v Nočním přístavu — nebo spíš jako by se dívala z mořské dálavy na deltu na pobřeží. Jen pár stop od jejich nohou, hned za hranou, se na ni šklebil rozevřený chřtán Propadla. Ale za ním se vzdouvalo moře lidských těl bouřící po celé Obrubni. Rozlévalo se do ulic v tenčích a tenčích proudcích, které mizely v mlze reflektorů rozvěšených na opačné straně promenády. Rozhodně na tu dálku nerozpoznávala jednotlivé obličejce, ale v prvních řadách přesto našla několik povědomých obrysů. Lidé namáčknutí na zábradlí Obrubně měli zarudlé tváře, uvěznění v začarovaném kruhu nekontrolovatelných výbuchů pláče. Z dalších řad už rozeznávala jen zdvižené paže s vlaječkami, od obyčejných praporků na špejlích až po vlajky uvázané na násadách od košťat a dost velké na to, aby i Brea z té dálky dokázala přečíst slogany, které nesly.

ZASLOUŽÍME SI ŽÍT NA SLUNCI.

PRYČ Z TEMNOTY!

SMRT CENTRU!

Viděla mladé i staré, ženy i muže, otce s dětmi na ramenou i matky s batolaty v náručí. Viděla několik At'hiaka potetovaných

kmenovými symboly. Viděla lidi oblečené v mikinách s kapucí a s tvářemi ukrytými pod plynovými maskami.

Jeden z nich zapálil vlajku s neumělým symbolem věží Centra a triumfálně jí začal mávat nad hlavami ostatních. Cáry plápolající látky se jim snášely do vlasů, ale dav jako by si toho ani nevšiml.

„ÚSVIT SE BLÍŽÍ!“ huhňavě řval přes filtry své masky. „ÚSVIT SE BLÍŽÍÍÍ!“

Brea si nejspíš odkašlala a její chraptivý hlas se rozlehl celým prostranstvím. Zalovila v kapse svého nenáviděného sáčka a vytáhla z něj pětici kartiček, na kterých měla od Álvara připravený proslov.

„Většina z vás nejspíš vidí mou tvář poprvé v životě,“ vykuňkla do mikrofonu tak slabě, že si nebyla ani jistá, jestli to někdo dole v davu opravdu slyšel. „Nejspíš... většina z vás ani neví, kdo jsem. M-moje jméno je Brea Kensingtonová a... a...“

Sakra, sakra, sakra...

Objektivy kamer, které celou událost natáčely pro zbytek distriktů v Downtownu, ji škrábaly na tvářích zvědavými pohledy. Kartičky jí klouzaly ve zpocených prstech.

Ehm...

Gerald Shaw byl nefalšovaným hrdinou tohoto města...

... to je lež.

Přerývaně se nadechla. A přesunula kartičku na spodek balíčku.

Downtown je víc než jen betonové zdi a dlážděné ulice, pokračoval text dál. Jsou to lidé. Jsou to...

... sračky.

To jsou sračky.

Nemohla si nepomyšlet, co by tomu asi říkala její matka, kdyby ji tu teď viděla. Její matka, která jí vždycky vštěpovala, že *pro takové, jako jsme my, je anonymita nejlepším spojencem*. A hle: tu ji máme, Breu Kensingtonovou, *Duquesu de La Corona Negra*, tu, kterou neznáte, ale nebýt jí a její rodiny, nikdo z vás by tu dneska nestál. *Jsem dcera vůdkyně největšího mafiánského syndikátu v celém*

Downtownu a všechno, co Tribunál kdy dokázal, dokázal díky nám. Každýho, koho platí, platí z našich peněz a každého gardistu, kterýho se jim kdy podařilo sejmout, zastřelili jednou z našich zbraní a...

Vrátila kartičky zpátky do kapsy sáčka.

„Dnes jsem...“

Slova se jí zasekla v hrdle. Obecenstvo začalo skandovat ještě hlasitěji...

„Dnes jsem zabila gardistu.“

... a pak oněmělo.

Brea zdvihla dlaně. „Těmahle rukama.“

Cítila na sobě pohled každého člověka na Obrubni. Cítila tlak své pistole na kříži.

„Než umřel,“ pronášela pomalu, jedno slovo za druhým, tak jak jí sama od sebe klouzala na jazyk, „řekl mi, že má nahoře v Centru dívku. Že si ji chce vzít.“ Roztřesenou dlaní se zachytila stojanu na mikrofon, kdyby ji nejistá kolena snad měla doopravdy zradit. „Prosil mě o milost.“

Dav jí visel na rtech.

„Ale to jediné, na co jsem v tu chvíli myslela já,“ pokračovala Brea, „byli všichni ti muži a ženy a chlapci a dívky, které garda unesla a uvěznila a mučila a *popravila* během Loovickových razíí a vlády Judith Longové. Myslela jsem na rodiny, které garda rozvrátila. Životy, které zničila. Myslela jsem na všechny Downtownery, kteří zemřeli proto, že je nepustili do hornáckých nemocnic. Na ty, které po mnoha a mnoha letech zadusil prach ve vzduchu, který dýcháme. Na ty, které postupně rozleptala radiace na Odkrojcích. Na ty, které rozežrala nákaza.“

Kdosi zahučel. Kdosi další se přidal. Lidským mořem projela první vlna rozčileného nadšení.

„A vzpomněla jsem si na všechny ty krátké návštěvy Centra, které jsem za svůj život zažila. Vzpomněla jsem si, jak unešená jsem byla... *vším*. Vzduchem, který voněl jako sníh. Tím... *prostorem*, všude kolem, tolik volného místa... A oblohou.“ Zaklonila hlavu a vzhledla vzhůru: k betonové mase Plošiny, která se

černala mezi bloky nad nimi. „A vzpomněla jsem si i na pohled v očích každého, koho jsme tam potkali. Pohled, který nám říkal, že vědí, kdo jsme. A že vědí, kde je naše místo.“

Moře zaburácelo. Vlajky vyletěly vzhůru, hlasy se zvedly na protest.

„Zastřelila jsem ho,“ řekla Brea — a její hlas byl teď pevný jako skála. „Dvě do hrudi. Jedna do čela. Tak jak to v Zóně dělají oni nám, ale měla jsem do něj vyprázdnit celý zásobník za každého z vás!“

Na Obrubni se rozpoutalo nekontrolovatelné hromobití.

„Za každého z nás,“ hřměl Brein hlas nad rozbouřenou hladinou, „kdo kdy musel trpět, protože někdo jiný rozhodl o tom, kde má být naše místo!“

ZASLOUŽÍME SI ŽÍT NA SLUNCI.

PRYČ Z TEMNOTY!

SMRT CENTRU!

„Gerald Shaw...“ Poprvé se otočila k pohřební vatře, kde se pod saténovým přehozem rýsovala silueta lidského těla. „Gerald Shaw zemřel na nákazu. Ale to Centrum má na svědomí jeho vraždu. Stejně jako vraždu všech, kdo ho následovali, když nás chtěl vyvést z temnoty zpátky na slunce!“

PRYČ Z TEMNOTY!

„Poprvé i podruhé!“

SMRT CENTRU!

Brea se k mikrofonu přitiskla tak těsně, až na rtech ucítila jeho kovovou chuť. „Tahle válka ještě není u konce, ani zdaleka ne,“ zašeptala. „Ale až bude...“

NAŠE MĚSTO! NAŠE ZÁKONY! NAŠE MĚSTO! NAŠE ZÁKONY!

„... tehdy *my* Centru ukážeme, kde je jejich místo.“

Do Butcher's Bait se Brea vracela ztrhaná jako kůň.

V doprovodu dvou *caballeros* vystoupila z auta a nechala se zdy-
madlem snést o dvacet pater níž. Řeznictví ale stálo na jedné z těch
linek D-dráhy, které byly od zhasnutí Noční zóny odstavené. A tak,

i když bylo Butcher's Bait od hranice Zóny vzdálené několik bloků, ji teď čekala mílová procházka downtownskými ulicemi. Nevadilo jí to. Měla o čem přemýšlet. Když dorazili před řeznictví, bouře hlasů z Obrubně se jí stále ještě v ozvěnách odrážela hlavou sem a tam.

„*Gracias, caballeros,*“ otočila se na svou ochranku. „Můžete jít domů. Dneska už vás nebudu potřebovat.“

„*Estás segura?*“ ujišťoval se Carlos.

„*Sí,*“ přikývla a úlevně si rozeplula zip koženkové bundy. „A víte co? Dejte si zítra volno. Kdyby něco, zavolám.“

Strážci přikývli na srozuměnou. „*Buenas noches, Duquesa.*“

Jo, to zaručeně.

Vytáhla telefon a chvíli hypnotizovala displej. Ale ať už na něj zírala sebevíc, žádnou zprávu od Álvara pro ni stále neměl.

Sakra, bráško.

Kde vězíš?

Otevřela dveře, prošla prodejnou do zadní místnosti a samým překvapením telefon upustila.

Álvaro ležel připoutaný k řeznickému pultu, hlavu zvrácenou nazad a tvář rozbitou do krve.

Hermanito...!

Když ji uviděl stát ve dveřích, nateklé oči se mu rozšířily hrůzou.

„*Ñaña,*“ zahuhlal. „*Ñaña,* utíkej!“

„Budte od té dobroty a neutíkejte.“

To řekl cizinec klidně stojící vedle pultu.

Brea neváhala ani vteřinu. Pravačkou sáhla po pistoli zastrčené za pasem na kříži.

Ale rukáv sáčka, opatřený tlustou vycpávkou v rameni, ji nepustil.

Ve chvíli, kdy konečně držela zbraň v ruce — o tu drahocennou milisekundu později —, už cizinec stál u ní. Srazil jí ruku stranou, praštil s ní o podlahu...

KŘUP!

... a zlomil jí zápěstí.

„*ÁÁÁÁÁÁRGHHH!*“